

Wilhelm Busch
Scurte povestiri

Wilhelm Busch

Scurte povestiri

Mici povestiri

EDITURA
LUMINA LUMII
1996

Titlul german:

Wilhelm Busch, Kleine Erzählungen,

© Quell-Verlag Stuttgart

© Traducerea românească: Scurte povestiri,

Editura Lumina lumii, Korntal, Germania 1996

Toate drepturile rezervate

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Mici mesageri ai lui Dumnezeu.....	6
Cântatul aduce victorie.....	8
Dă-mi o inimă curată și un duh nou.....	12
Micul Franz.....	14
Să avanseze - da! Cuvântul lui Dumnezeu - nu!	17
Decizia	20
Cine se roagă țintește.....	23
Un chip pierdut.....	24
Sub dărâmături	26
El nu a vrut dar a trebuit!.....	29
Puterea Bibliei.....	32
Un vis	34
Prea târziu	37
Pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc.....	38
Popilor și vrăbiilor	41
Numele Isus.....	44
Lumină în întuneric	46
Minunat - mai minunat - cel mai minunat	48
La adăpost	51
Fac binele și nu mă tem de nimeni!	53
A fost frumos.....	57
Luminează sărmana noastră viață!.....	60
Decepționații	61
Poate să ne izbăvească natura?	65

Cum s-a făcut până la urmă crăciun.....	68
Înăuntru nu este nici o dragoste!	70
Kem.....	73
Nu aş vrea să mor așa	75
Învierea	77
Cercul Sarrasani	81
Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva!	84
Cristos sau anticrist.....	86

Cuvânt înainte

La întrebarea pe care mi-a pus-o într-o zi cineva cu privire la sursa tuturor povestirilor mele nu am găsit decât acest răspuns: În viață ți se întâmplă atâtea.

Și iată în cele ce urmează câteva din aceste povestiri. Multe din ele au fost tipărite în ultimii cincisprezece ani pe ici colo. Cineva care a citit manuscrisul, pune la îndoială faptul că niște povestiri scrise înainte de 1939 mai pot avea un mesaj și în zilele noastre. Las acest lucru la aprecierea cititorului.

Apostolul Pavel spunea odată, că el nu știe altceva decât pe Cel răstignit. Tot astfel se întâmplă și cu aceste povestiri. Ele urmăresc un singur scop: să depună mărturie pentru Isus, Cel răstignit și Cel înviat.

Essen, Septembrie 1947

Wilhelm Busch, Essen

Mici mesageri ai lui Dumnezeu

Un cântec pe peronul gării - Un miner consolat

Era într-o dimineată, cam pe la ora 9. Traversam peronul mare al gării. De mâna dreaptă îl țineam pe băiețelul meu, iar cu stânga fetița, pentru a nu fi luați de mulțime.

Hala mare i-a impresionat vizibil pe puștii mei. Murmurul estompat al mulțimii de oameni dădea un ecou confuz. Atunci cei doi s-au gândit să încerce odată dacă vocile lor răsună tot atât de frumos în spațiul acesta mare.

Zis și făcut. Când băiețelul, când fetița au scos câte un chiot răsunător. Ei se bucurau regește de succesul dorit.

Dar un chiot trece repede, și de aceea plăcerea era de scurtă durată. Pentru a o prelungi, ei au trecut la un cântec.

A început fetița, și băiețelul, cu vocea lui sonoră, i s-a alăturat:

„Nădăjduiește în Domnul, sufletul meu!

Toate i le spune Lui

El te ajută cu atâta dragoste...!”

Aceasta era bineînțeles o melodie neobișnuită pentru ora nouă dimineța, pe peronul gării. Dacă o locomotivă fluieră strident, dacă un vânzător de țigări își laudă marfa urlând, dacă un tânăr fluiera ultimul șlagăr - nimeni nu-și întorcea capul.

Dar un cântec duhovnicesc! Pe peronul gării! Cântat cu ecou de două voci luminoase de copii - asta a stârnit atenția multora. Unii zâmbeau, alții priveau

stânjeniți, iar alții dădeau din cap.

Copiii nu le păsa de toate acestea; veseli ei continuau să cânte:

„Necazul nu poate fi
mai mare decât Cel ce-ți
vine în ajutor.“

S-a întâmplat ca pe acolo să treacă un miner. A ales acest drum de-a latul gării pentru a ajunge mai repede acasă. Cu mersul său obosit, capul lăsat în jos și umerii căzuți, părea că poveri nevăzute îi apăsau pe umeri - sacul de pe spatele său dovedea că el venea din schimb.

Acum cântarea i-a ajuns la urechi. El se opri. Grav a privit spre copii. Părea că ar dori să soarbă în lăuntrul său această cântare:

„... Salvează și sufletul meu,
O scumpe, Doamne.“

Apoi și-a continuat drumul. Dar parcă mersul lui era altul... de parcă ar fi băut apă dintr-un izvor! și atunci mi-am dat seama că în prostia și slăbiciunea lor, copiii făcuseră un lucru mare...

După amiază m-a vizitat un oaspete din afară. Omule, mi-a spus el trebuie să-ți povestesc ceva delicios. Astăzi dimineață, când am ajuns în gara principală eram un om închis și plin de îngrijorări - multe treburi mi-au mers prost - și cum mergeam așa întristat prin gară, la urechi mi-au ajuns următoarele cuvinte de cântare:

„În toate furtunile, în tot necazul
El te va ocroti,
Credinciosul Dumnezeu.“

Acest cântec răsuna prin toată hala gării, de parcă un glas din ceruri vroia să-mi vorbească. Cred că erau niște copii care cântau pe undeva. În mulțime nu am

putut să-i văd. Dar am aruncat toate îngrijorările asupra Domnului meu ceresc și mi-am continuat drumul voios.

Eu însă am alergat la copiii mei și i-am sărutat cu dragoste.

Cântatul aduce victorie

Companie de călătorie diferită și cum o poți stăpâni

- Măi, ia te uită ce înghesuială! Peronul uriașei gări din Frankfurt era arhiplin. Și când în sfârșit și-a făcut apariția trenul personal pentru direcția Heidelberg s-a iscat o furtună nemaipomenită.

Ei da, era începutul vacanțelor! Aceste ocazii creează unele perturbații furtunoase în călătoriile cu trenul.

Împreună cu frații și surorile mele ne-am înghesuit într-un compartiment mare pentru - călători cu bagaje. Cunoașteți aceste vagoane - trei locuri pe scaun și douăzeci de locuri în picioare. Bătrânei noastre mame i-am găsit un loc pe scaun într-un colț. Noi, ceilalți, ne-am așezat bagajele unele peste altele și noi ne-am așezat deasupra lor. Ei da și iată că trenul a pornit! El se oprea în fiecare haltă. Când te gândeai cât de plăcut este să călătorești, gândul se spulbera imediat. Și nimeni nu mai cobora! Din contră tot mai mulți se urcau. Aveam senzația că toată lumea călătorește spre Heidelberg. Pe lângă toate acestea soarele ardea deasupra vagonului încălzit și supraaglomerat. De acum nu mai era o plăcere. Nu era de mirare faptul că atmos-

fera din compartimentul - călători cu bagaje era proastă, ba chiar încordată. Mai lipsea - bățul de chibrit care să ducă la explodarea butoiului cu pulbere. Acest lucru a și intervenit într-o stație oarecare în persoana unei femei robuste, care având un copilăș în brațe, dorea să călătorească și ea cu același tren.

- Ocupat, urlă un bărbat pe fereastră. Femeia se făcea că nici nu a auzit. Decisă a smucit ușa și s-a îngheșuit în compartiment.

- V-am spus doar că este ocupat! îi spuse bărbatul iritat și o împingea pe femeie.

- Dar trebuie să merg și eu cu acest tren strigă ea nervoasă și se împingea ca să intre. Nu ar fi reușit acest lucru dacă conductorul nu împingea din afară ușa ca să se închidă.

- Acum s-a terminat conserva de sardele, spuse cineva sec.

Dar omul furios nu gusta umorul. El continua să bombăne într-una. Toți nervii și-i vărsa pe biata femeie.

Alții i se alăturau. Dar și femeia era bună de gură. Nu rămânea datoare cu nici un răspuns. Și în curând scandalul era în floare.

De furie, bărbatului i se colorase fața în roșu spre albastru.

Scandalul căpăta forme tot mai amenințătoare. Atunci, mama, cu vocea ei cristalină a început să cânte un cântec. Noi am priceput imediat și am început să ne alăturăm ei. La început mai timizi, apoi cântecul răsună din opt voci:

„Ieși afară, inima mea și caută bucuria

În acest anotimp frumos al verii...”

Cu adevărat, prin cântarea noastră am acoperit scandalul. Oamenii se uitau cu mirare spre noi. Parcă

orice față întreabă:

- Ați înnebunit?

Dar noi, dacă am început am și continuat. Și această cântare frumoasă are multe strofe:

„Pomii sunt plini de frunze,
Pământul își acoperă praful
Cu un veșmânt verde...”

Într-adevăr, acum câțiva oameni privesc timizi pe geam și într-adevăr constată că afară se află minunăția de vară a lui Dumnezeu.

„Pârâiașele susură prin nisip
Și își pictează contururile
Cu sălcii umbroase
Câmpiile li se alătură...”

Chiar și nouă ne place această cântare din ce în ce mai mult. Și cum se pare - și oamenilor. Cel puțin acum tac.

„Grânele cresc văzând cu ochii
Lucru de care se bucură mic și mare
Lăudând marea bunătate
A Aceluia care dăruiește
Diferite lucruri ființei umane.”

Vai, dar ce urât se uită bărbatul. Și ce urâcioasă este fața femeii! Dar acolo unde răsună lauda lui Dumnezeu nu rezistă nici Satana.

„Nici eu nu pot să stau nepăsător
Lucrarea măreață a lui Dumnezeu
Îmi trezește toate simțurile,
Și cânt și eu cu toată lumea...”

Dar cum merge această cântare mai departe? Încetul cu încetul fața încruntată a bărbatului începe să se lumineze și el se dă puțin de-o parte. Astfel femeia avea mai mult loc și parcă privea mai bucuroasă lumea.

Noi însă cântam și tot cântam... Cântam pentru e-

ternitate.

„Ce bucurie, ce lumină
Se ascunde oare în grădina lui Cristos?
Ce frumos va răsună acolo...”

Și în cele din urmă ne-am încheiat cântarea cu strofa serioasă care sună ca o rugăciune:

„Alege-mă ca paradis
Și lasă-mă să înverzesc în
trup și suflet până la
ultima călătorie...”

Ajunsesem la capătul cântării. Atunci dintr-un colț s-a ridicat un bărbat oferind în tăcere locul femeii: Parcă fiecare se străduia dintr-odată, să fie cât se poate de amabil. Și iată - curios - situația din compartiment a devenit foarte suportabilă. Toată lumea avea suficient loc, iar tensiunea încordată dispăruse. În cele din urmă cineva a sugerat timid:

- Mai cântați încă o cântare. Și noi am început astfel:

„Nădăjduiește sufletul meu în Domnul...”

Această cântare o cunoșteam mai mulți. Întâi murmurau încet și în curând cântau câțiva de-a binelea, contaminându-i și pe alții până când toată lumea cânta.

Și astfel cântam cu toții până am ajuns la Heidelberg.

Dă-mi o inimă curată și un duh nou

- Intră.

Preotul se întoarse spre ușă. Puțin agitată intră o femeie robustă. Imediat a început să turuie:

- Aud că nu vrei să-mi confirmați nepoata?

Preotul a încercat s-o potolească:

- Mai întâi vă rog să luați loc. Așa! Acum vreau să vă explic în liniște cum stau lucrurile. Vedeți, nepoata dumneavoastră - parcă după moartea părinților ei ea locuiește la dumneavoastră - este redusă mintal. Ea urmează și cursurile la o școală ajutătoare pentru handicapați. Am încercat să-i predau copilului, dar nu a putut să rețină nici măcar o cântare, de catehism, nici pomeneală. În acest caz trebuie să înțelegeți că nu pot să accept pe acest copil tâmpit, înapoiat la confirmare...

Femeia l-a întrerupt:

- Toate bune și frumoase, dar acum vreau să vă spun și eu ceva! Dumnezeu s-a folosit de acest biet copil slab ca de o unealtă, pentru a transforma toată casa noastră.

Cu mirare, preotul își ridică privirea:

- Cum s-au petrecut lucrurile?

- Nu știu dacă știți că noi avem o gospodărie. Trebuie să recunosc sincer: la noi bântuia un duh rău, ușuratic. După ce a murit sora mea am primit-o pe fița ei la noi în casă. Îmi era milă de ea, sărăcuța. Prea mult loc nu aveam, dar am mai pus un pat în camera mare, în care dorm cele două fete care ajută în gospodărie. Și apoi s-a petrecut ceva ciudat. Când în prima seară copilul a mers târziu la culcare împreună cu fe-

tele, și-a împreunat mâinile și s-a rugat o singură frază pe care o reținuse: Doamne, dă-mi o inimă curată și un duh nou. Ei vă puteți imagina că cele două fete au început să râdă și să-și bată joc de ea. Dar micuței nu i-a păsat de asta și a adormit. În dimineața următoare ea se ruga cu aceleași cuvinte. Iarăși cele două fete se distrau copios. Dar când în seara următoare micuța se ruga din nou și una din cele două fete începu să râdă, cealaltă spuse seriosă:

- Măi, acest copil are dreptate; asta este ceea ce ne lipsește și nouă; o inimă curată. O, Doamne, asta îmi lipsește și mie. Mă rog și eu împreună cu ea!

Și într-adevăr și fata se ruga:

- Dă-mi, o Doamne, o inimă curată și dă-mi un duh nou! Peste trei zile se ruga și cealaltă pentru un duh nou. Și acum știți prea bine și dumneavoastră domnule preot că dacă te rogi să-l primești pe Duhul Sfânt, atunci El vine.

Pentru a scurta povestea: fetele mele au devenit cu totul altele. Le-am întrebat:

- Ce s-a întâmplat că v-ați schimbat astfel? Atunci ele mi-au povestit totul, și au spus:

- Dacă nu se schimbă duhul care bântuie în această casă, atunci vom pleca noi. M-am speriat. Ele aveau dreptate. Atunci am început și eu să mă rog așa în ascuns. Și astăzi, situația la noi este cu totul alta. Soțul meu participă împreună cu noi la părtășia de dimineață. Unde domina înainte Diavolul, domnește astăzi Duhul nou al lui Dumnezeu, și toate acestea s-au petrecut datorită acestui copil .

Preotul a ascultat cu atenție povestirea:

- Scumpă doamnă, spuse el profund mișcat, copilul va fi confirmat! Amin.

Micul Franz

Micuțul Franz despre care relatează această povestire, este astăzi un bărbat tânăr, bine făcut. El nu se supără că se repovestește istorioara și cred că se gândește cu siguranță la faptul că ea poate fi o lumină pentru unii oameni.

- Și cei mai răi sunt candidații care trebuie confirmați își încheia bărbatul raportul despre noua mea adunare (biserică).

- Când mergi la ei, ar fi bine să te înarmezi întotdeauna cu un băț zdravăn.

M-a apucat teama și nu mă simțeam bine. Iată-mă ca preot tânăr în fața acestei adunări mari. Dacă omul acela are dreptate, aici domnea o - bandă îngrozitoare. Și candidații ce trebuiau confirmați! O, Doamne! Niciodată până acum nu am bătut un tânăr și țineam să păstrez această conduită și pentru viitor. Oare cum îmi va merge?

În dimineața următoare, cu inima cuprinsă de teamă mă aflam în fața - sălbaticilor. Dar în curând am observat că ei se temeau la fel de mult de mine, cum mă temeam și eu de ei. Atunci am izbucnit în râs și totul a devenit foarte plăcut.

Oricum - unul dintre ei - micul Franz - lipsea. Când am întrebat de el, printre rânduri a apărut un zâmbet mustăcit.

- Aha - m-am gândit eu - acesta este probabil șeful năstrușniciilor voastre! De aceea sunteți voi atât de manierați, pentru că lipsește el!

Și mi-am propus să fiu în gardă față de micuțul

Franz. Dar micuțul Franz mă boicota. El pur și simplu nu a apărut. Deci într-o zi trebuia să mă duc să-l caut pe micul Franz.

O casă micuță, murdară, înnegrită de funinginea provenită de la uzinele industriale, în apropierea unei -scrumiere a unui mare oraș.

La apelul meu la sonerie mi-a deschis ușa o fată tânără. Ea m-a studiat cu mirare și fugi înapoi în casă. Din camera alăturată am auzit un geamăt jalnic. Am intrat. O imagine îngrozitoare: pe patul îngust stătea culcată o femeie în ultimul stadiu al hidropiei. O privești groaznică.

Și această biată femeie gema. A trecut un timp până ce am înțeles ce spunea:

- Bietul meu băiat, bietul meu Franz! Preotul îl bate! O, micuțul meu Franz! Numai eu îl iubesc! Și eu trebuie să mor...

Eu sunt zdruncinat. Ea se gândește numai la copilul ei.

- Eu îl voi iubi pe băiatul dumneavoastră, am spus eu mișcat.

Ea a mai trăit două zile. Două zile în care soțul ei ședea undeva într-o cârciumă.

Două zile în care Cuvântul lui Dumnezeu a intrat în mica căsuță și Mântuitorul Isus a dat unei biete inimi omenești pacea Sa. Apoi ea a plecat - acasă. La înmormântare l-am văzut pentru prima oară pe micul Franz. Era un băiat înalt, solid cu o față închisă. Așa cum s-a putut de bine am legat o prietenie cu el. Și începând de atunci venea adesea de la școală la mine și a devenit tot mai mult prietenul casei. În toate acestea atitudinea lui parcă arăta că între noi există un zid.

Cu puțin timp înainte de paști era confirmarea. Micuțul Franz se afla într-un grup mare de copii. El avea

un aspect deosebit de festiv în costumul său de culoare închisă și cu gulerul ridicat. Ceea ce se petrecea în locul său, nu puteam să sesizez. Ne despărțea un zid.

O săptămână mai târziu cei care fuseseră confirmați participau la cină. Cu o seară înainte am adunat tot grupul pentru a-l pregăti pentru acea oră importantă.

Am procedat astfel: Am atârnat pe perete un tablou pictat de Steinhausen și care prezenta imaginea marei cine.

- Copii! le-am spus - acest tablou încă nu este terminat. Imaginea lui se prelungește peste ramă. Și aici este locul vostru. Și pe voi v-a chemat Mântuitorul la masa Sa. Aceasta este o mare cinste și o bucurie deosebit de mare. Așa le-am explicat ritualul cinei. După aceea am mai cântat o cântare și am plecat liniștiți acasă.

Eu am fost ultimul care a părăsit sala. În curte se mai afla un grup mic de băieți.

- Ei, ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu. Tăcuți ei îmi atrăgeau atenția spre - micuțul Franz. Acesta stătea sprijinit de zid. Lacrimile sclipitoare îi curgeau pe obraji. Băiatul prezenta o imagine jalnică.

- Ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat eu. Nici un răspuns. Atunci l-am prins pur și simplu de braț și l-am adus la mine în casă.

Aici el stătea plângând în fața mea și tăcea.

- Acum, hai spune Franz, ce te apasă? Hai spune-mi! Apoi, suspinând și bâlbâindu-se el spuse:

- Toți au voie să participe mâine la cină, numai eu, nu.

- Tu nu? De ce tu nu?

- Eu, eu sunt prea rău! Am fost profund mișcat. Dacă acest băiat încăpățânat era atât de zdruncinat, problema devenea serioasă. Da, era serioasă. Ceea ce am

discutat nu trebuia să afle nimeni. Aceste lucruri nu priveau pe nimeni. Toate acestea erau numai pentru Dumnezeu. Când micul Franz a terminat cu descărcarea inimii sale, iată că se adunaseră păcate cât un munte. Zdruncinați am îngenunchiat și am adus întreaga povară înaintea Domnului Isus:

- Așa, Franz acuma trebuie să crezi, că și tu, chiar și tu poți veni la Domnul Isus.

Niciodată nu voi uita această ceremonie a cinei. Toți copiii pășeau la altar împreună cu rudele lor. Dar apoi a venit Franz. Absolut singur, trecând prin altar el veni spre mine. Mama lui murise. Tatăl zăcea undeva într-o cârciumă. Dar fața - micului Franz strălucea de bucurie.

Mi-am reamintit de un cuvânt al lui Isus:

- Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzecișinouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință (Luca 15:7).

Să avanseze - da! Cuvântul lui Dumnezeu - nu!

Și cum se termină o asemenea educație?

Este groaznic când plânge un bărbat! Ce poate să-i provoace unui bărbat plânsul? Este suferința pentru propriul său fiu. Acest lucru poate zdruncina lăuntru unui bărbat. Suferința devine deosebit de amară, atunci când un asemenea bărbat trebuie să spună ca și tată: este vina mea.

Dar mai bine să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile: pe fiu l-am cunoscut ca mic ștrengar în vârstă de patrusprezece ani. Atunci frecventa orele de studiu biblic pe care le organizasem pentru astfel de băieți. El participa cu mare bucurie. Precum ogorul arat de plug înghite grăunțele, tot așa și inima lui prelua sămânța bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum floarea soarelui se rotește după lumină, tot așa băiatul se întindea după Isus și harul Său.

Apoi a urmat o perioadă, perioada celui de al treilea imperiu, când orele noastre de studiu biblic se găseau în mijlocul bătăliei. Se stârnise o mare furtună împotriva lor. Se explica cum că, nu ar fi necesar și natural ca băieții aceștia să se întâlnească la ore de studiu biblic. Iar băieții continuau să vină, deși erau batjocoriți și luați în râs, ba uneori erau chiar amenințați. Băieții rezistau vitejește la aceste atacuri. Ei înțelegeau bine că, pentru Isus și pentru Adevăr trebuie să lupti.

Dar mulți dintre părinți s-au îngrijorat. Printre aceștia se număra și tatăl tânărului meu prieten. El era de părere că poți să fi și așa creștin.

- Nu, i-am răspuns noi, - nu există creștinism fără părtășie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

- Da, dar dacă fiul meu se va remarca prin aceasta, și va fi considerat înapoiat sau chiar prost? Și el trebuie să avanseze! Trebuie să avanseze în orice caz! Trebuie să-ți orientezi pânzele după cum bate vântul.

- Dragă domnule, așa încerca să-i explice conducătorul orei noastre pentru tineret, cu siguranță că băiatul dumneavoastră trebuie să avanseze! Și el va reuși aceasta pentru că este un băiat isteț. Dacă îl veți reține însă să vină la ora noastră de studiu biblic atunci îi veți lua băiatului suportul...

- Ei na, suportul trebuie să fie în el!

- Nu, greșiți. Noi nu avem un suport în noi înșine. Numai când un astfel de băiat îl cunoaște pe Domnul Isus, atunci el are un suport.

Dar tatăl și-a impus voința. El a reușit să-și convingă propriul fiu să nu mai participe la orele de studiu biblic. Tot mereu ceilalți prieteni tineri de la ora de studiu biblic îl invitau. Ei nu știau ce se întâmplase. Ei regretau numai faptul că acest prieten nu mai venea și căutau în zadar motive.

Bineînțeles că urmarea a fost că băiatul își evita prietenii și îi ocolea cum putea mai bine. Nu a trecut mult timp și el și-a găsit alți prieteni, cărora așa un studiu biblic le stătea de mult ca un ghimpe în ochi.

Aceștia s-au bucurat copios de faptul că unul dintre băieții pocăiți li s-a alăturat lor. Parola lor era: „Lasă că-l învățăm noi minte pe ăsta“. Și ei l-au învățat. Tatăl a observat lucrul acesta într-o vinere mare, când toată familia era pregătită să meargă la biserică.

- Eu nu merg, explică băiatul cu îmbufnare.

- Nu? Oare de ce? Întreabă tatăl.

- Totul e o prostie mare, răspunde băiatul.

- Trebuie să ai răbdare, se gândea omul și-l lăsă pe băiat acasă. Dar după câteva zile se plângea mama:

- Băiatul nostru devine atât de obraznic. Nimic din ce-i spun nu-i este pe plac. Imediat îmi răspunde înapoi.-

Tatăl era uimit. Fiul său?! El a fost întotdeauna atât de mândru de fiul său ascultător. Așa s-a făcut că a vorbit cu el din scurt. Băiatul însă se răzvrătea. Atunci tatăl s-a enervat și i-a tras - golanului o palmă zdravă-nă.

Din ziua aceea puntea dintre tată și fiu era sfărâmată. Ar fi prea mult de povestit întreaga dramă ce a

urmat. Băiatul făcea tot ce îi plăcea. El venea târziu acasă și fuma nespus de multe țigări. Seri de-a rândul stătea în cinematografe. Ei și tot așa...

Nici o pedeapsă nu mai folosea și nici o amenințare, totul se agrava tot mai mult. Și într-o zi a urmat o bombă. A apărut șeful la care băiatul se afla în ucenicie. Și acum a ieșit la iveală o poveste urâtă.

Erau acele zile în care bărbatul, cu ochii plini de lacrimi stătea în fața mea. Bineînțeles să avansezi, - de trei ori da! Dar să asculți Cuvântul lui Dumnezeu - asta nu! Prețul i-a fost prea mare.

Un lucru este cert, că nimic nu este de folos dacă pierzi lucrul cel mai bun: să ne aducem tinerețea la Isus! Căci:

- Ce i-ar folosi unui om, dacă ar câștiga lumea întreagă și și-ar pierde sufletul.

Decizia

Era un băiat strașnic, tânărul ucenic grădinar. El era binevăzut de stăpânirea castelului. Chiar și personalul de serviciu îl îndrăgea.

Nu era de mirare că tinerii din sat țineau la el și îl atrăgeau în distracțiile lor gălăgioase și sălbatice.

În aceste situații el nu se simțea prea bine. El provenea dintr-o familie creștină și pocăită. Cu multe avertizări duioase, mama lui i-a pus în geamantan și o Biblie.

Dar când Karl cel negru din sat îl chema la dans, toate aceste lucruri erau date uitării. Da, se putea ob-

serva foarte bine că Karl cel negru avea o influență tot mai mare asupra lui.

Dar în satul acela se mai găsea cineva care se ocupa de tânărul grădinar: era un meșter zidar credincios, pocăit. Și lui îi plăcea de tânăr. Cu mare întristare privea cum el alunecă tot mai mult spre o viață fără Dumnezeu. Așa se întâmpla că îl invita adesea la el acasă. Și tânărul grădinar îl vizita cu plăcere. Da, aici el se simțea de fapt mult mai bine decât în preajma camarazilor săi ușuratici. Veselia, bunătatea și sfințenia bătrânului îl atrăgeau puternic.

Dar atunci când Karl cel negru îl lua la o partidă de bere, toate acestea se scufundau și tânărul grădinar se sălbăticea mai mult ca înainte.

Așa era el hărțuit încolo și înapoi. Dumnezeu și Satana se băteau pentru sufletul lui. În acest timp el devenea tot mai nestatornic. Chiar și în munca sa era mai delăsător. El, care înainte era un muncitor destoinic, trebuia să mai înghită câte o dojană.

Și iată că a urmat o mare sărbătoare populară. O zi mare în viața satului! Cu multe zile înainte se aduceau butoaie cu bere. Carusele și tarabe erau instalate pretutindeni. Fetele vorbeau despre rochii noi, și băieții își depășeau conturile financiare.

- Măi, îi spuse Karl cel negru tânărului nostru grădinar, asta trebuie să fie o petrecere strașnică. Cu această ocazie trebuie să ne pregătim toți banii. Am adunat o societate întregă. Să punem tot satul în mișcare ca să țină minte. Cred că participi și tu?

- Bineînțeles! a răspuns grădinarul.

- Ne vom distra grozav!

Duminica cea mare a venit. Peste tot răsunau cântece, hărmălaie și chiuituri. Muzica cânta grozav. Fețele tinerilor se înroșeau din pricina alcoolului și dansului.

Și în mijlocul vârtejului se afla tânărul nostru grădinar! El este unul dintre cei mai sălbatici. Dar el se simte ciudat. Cu cât era mai ușuratic și mai destrăbălat, cu atât mai mult creștea golul din inima lui. Nu, el nu este chiar de loc vesel. Din contră: parcă ar avea o povară pe suflet. Parcă ar vrea s-o scuture. El devine și mai destrăbălat. În acest timp inima lui se îngreuna tot mai mult.

Și deodată - stând în fața unui pahar cu bere și privind-i pe cei ce dansau - privește tot acest tumult cu alți ochi. I se pare că este un torent uriaș care aleargă cu zgomot mare spre pierzare veșnică. El, pe care Domnul și Mântuitorul lui l-a chemat atât de des, el care știe despre mântuire prin Isus, el, care cunoaște calea spre mântuire - el se află în mijlocul torentului de pierzanie.

Nu mai rezista. Sare în sus, își împinge scaunul cu zgomot și se grăbește să iasă afară.

El nu mai aude râsetele în urma lui. El nu observă că unii aleargă după el.

El fuge afară din sat, prin câmpuri și păduri. El nu vede unde se află. În el se petrece o furtună.

- Oare pot și am voie să mai ies din torentul pierzării? îl întreabă inima sa.

Seara târziu s-a întors în camera sa. A încuiat ușa. Apoi a căzut pe genunchi și s-a aruncat pe deplin în brațele Mântuitorului său Isus Cristos. Din acel moment sensul vieții sale era decis. Nu se sinchisea de faptul că - Karl cel negru a devenit unul din cei mai aprigi dușmani ai săi.

Mai târziu tânărul grădinar deveni învățător, iar apoi directorul unui mare orfelinat și al unei școli de pregătire a învățătorilor.

În veșnicie vei afla odată și numele lui.

Cine se roagă țintește

Zilele acestea am răsfoit din nou documente vechi de familie. Asta este un lucru bun și util. Astfel îți cunoști strămoșii. Totodată profiți și de tot felul de alte lucruri. Acum aș vrea să vă povestesc o mică istorioară despre bunicul meu:

Când a plecat la armată bunicul meu Wilhelm era un tânăr voinic. El se bucura de tot timpul pe care-l va petrece - la prusaci. Bineînțeles că și-a propus imediat să recunoască deschis încă din prima zi, că este un ucenic al lui Isus.

Acest lucru a tras cu sine unele batjocuri. Colegii lui pur și simplu nu puteau să înțeleagă, cum un tânăr obraznic, așa cum era bunicul, citea în Biblie și se ruga. Dar mai mult îi deranja faptul că el nu participa la anumite acțiuni. Asta i-a atras numeroase porecle: Morocănosul, Căutătorul de apă, ș.a.

El însă căpăta zilnic putere, curaj și bucurie citind din Biblie. Toate ocările și batjocurile le suporta cu o liniște prietenească.

După o jumătate de an a urmat o probă de tragere. Fiecare din companie trebuia să tragă de trei ori la țintă. În sfârșit veni și rândul lui Wilhelm.

Înainte de aceasta a vorbit în sine, fără să miște buzele, cu Domnul lui în următoarea rugăciune:

- Dacă dorești să mă înalți astăzi, după ce am îndurat din pricina ta atâta dispreț, nu am dragă Doamne nimic împotriva. Dar facă-se voia Ta!

El ochi liniștit. Acum a sărit cocoșul. Pac! Glonțul a intrat chiar în centru.

- Formidabil, zise locotenentul supraveghetor, așa o ochire bună n-a mai văzut de mult!

Wilhelm își pregătește a doua tragere. Dar, nu numai pușca ci și pe sine însuși, spunându-și în tăcere:

- Doamne, întărește-mă! Liniștit apasă acum pe trăgaci și iarăși glonțul a nimerit în cercul negru.

- Hai, încă odată, ce se întâmplă cu tine? Poți să faci ravagii!

Wilhelm încarcă al treilea glonte în armă. Glonțul străpunge din nou cifra 12.

- Dar asta nu este posibil, strigă locotenentul.

- Omule ia dă-mi pușca ta. Ce fel de sculă ai?

Acum ochește locotenentul cu chibzuință, dar în centru, nu ochește.

Din acel moment Wilhelm nu mai era o personalitate disprețuită ci, una prețuită.

De ce țintim atât de puțin, de ce reușim atât de rar, de ce suntem atât de des ghinioniști, de ce uneori toate par a fi împotriva noastră?

În Psalmul 1 găsim un Cuvânt minunat despre un om care găsea plăcere în Legea Domnului și acela era ca un pom ale cărui rădăcini se află lângă un izvor de apă. Tot ce începe, duce la bun sfârșit. Aceasta va fi o binecuvântare pentru tine.

Un chip pierdut

În mare grabă își mănăcă supa cu care l-am servit. Este un bărbat încă tânăr, o apariție impunătoare. Dar costumul lui este zdrențuit și murdar, pantofii îi sînt rupți. Toate acestea se datorează șomajului și pribegiei. Nu el este vinovat de această situație. Dar fața sa! Tră-

săturile încrâncenate, neliniștite trădează viața sa dezordonată. Păcatul și-a brăzdat adânc urmele pe această față.

Acum a terminat și pune lingura jos. Se ridică încet și-mi întinde mâna.

- Vă mulțumesc! Și dă să plece.

Atunci i-am reținut mâna și nu m-am abținut să-i spun:

- Măi omule, dumneata ar trebui să fi întruchiparea chipului lui Dumnezeu! Ce a făcut păcatul din dumneata!

El mă privește cu ochi mari și pleacă. Am plecat și eu și am uitat de această mică întâmplare.

Doi ani mai târziu. Eram în vizită într-un mic orașel din sudul Germaniei. Într-una din zile mi s-a adresat o bătrânică prietenoasă:

- Trebuie să vă spun că mă rog în fiecare zi pentru dumneavoastră și pentru munca dumneavoastră. O privesc cu mirare.

- Asta este foarte frumos, îi spun - de așa ceva este nevoie. Dar explicați-mi cum de ați ajuns să faceți acest lucru?

- Ei da, zise femeia - asta este o întreagă istorie. Vedeți eu am o mică prăvălie. Aici vin foarte des călători cu mașinile lor și își oferă marfa. De câtva timp vine un călător atât de chipeș și plăcut care, datorită firii sale liniștite și serioase mi-a plăcut foarte mult. De aceea l-am invitat într-o zi la o cafea. Când stăteam odată împreună mi-a spus:

- Cred că nu se vede că, cu doi ani în urmă eram un vagabond, total decăzut .

- Da?! i-am răspuns eu cu mirare - cum s-a întâmplat? Și atunci mi-a povestit cum, pe când era încă tânăr s-a certat cu părinții, cum a plecat în lume, cum a

gustat toată murdăria marelui oraș, cum a căzut treaptă cu treaptă. În cele din urmă a nimerit pe un drum de țară. Și așa mi-a povestit el:

- Într-o zi în călătoria mea, am nimerit într-o casă în care un bărbat mi-a dat să mănânc. Când am vrut să plec el mi-a spus:

- Dumneata ar trebui să întruchipezi chipul lui Dumnezeu! Ce a făcut păcatul cu dumneata?

- Acest cuvânt - povestea el - m-a lovit ca un trăsnet. Ca scufundată într-o lumină stridentă îmi apărea în față viața mea pierdută. Simțeam mânia lui Dumnezeu cu privire la viața mea pierdută. Nu-mi mai amintesc cum am ieșit din casa aceea. Alergam prin străzile marelui oraș, mergând mai departe. Dar zi și noapte aceste cuvinte nu-mi dădeau pace, până când am găsit în sfârșit pe cineva care m-a ajutat mai departe. El mi-a arătat pe Cineva, la care noi oamenii pierduți ne putem regăsi prestigiul pierdut: Isus - Mântuitorul nostru! Așa mi-a povestit. Apoi mi-a relatat pe scurt cum s-a reîntors la părinții săi, cum a redevenit un om stimat.

Povestirea bătrânei m-a mișcat profund. Mulțumitor i-am strâns mâna. Și gândurile noastre s-au îndreptat către toți acei tineri, care cutreieră dezorientați pe străzile lumii.

Sub dărmături

Cred că prietenul meu Josef nu-mi ia în nume de rău faptul că în cele ce urmează voi relata o povestire despre el. Chiar și lui îi face plăcere s-o povestească. Și, la fel ca și mine și el este convins că prin astfel de relatări unii pot învăța lucruri importante.

Eram pe atunci preot într-o regiune minieră. Într-o dimineață un bărbat a vrut să stea de vorbă cu mine. Pe firisoarele albastre ce-i brăzdau fața și mâinile am recunoscut imediat în el - minerul. Acestea sunt urmele pe care le lasă munca subterană din minele de cărbuni.

- Domnule părinte, îmi spune el - pot să vă relatez o poveste?

- Desigur! Te rog!

- Vedeți, eu sunt un miner. Apoi mai sunt și cap de familie și tată a trei copii. În rest nu mai sunt multe de spus cu privire la mine, decât că sunt un om complet lipsit de Dumnezeu. De Dumnezeu și de religie nu m-am interesat niciodată de când m-am confirmat, cu excepția cazurilor când înjur. Doar știți cum pot să înjure minerii. Ei înjură când intră în subteran, ei înjură când ies din subteran...

Apoi mai trebuie să v-o spun și pe asta că îmi place să beau și îmi place să stau în cârciumi.

Așa! Și iată cum povestea:

- Deci, într-o zi mă aflam în mină. Locul unde mă găseam era îngust și jos. În timp ce lucram, am auzit deodată niște scârțaituri și scrâșnituri ciudate. Speriat mă uit în sus. Dar până să-mi dau bine seama, pietrișul se prăvălește peste mine.

Speriat, am mai apucat să strig tare:

- Ah, Doamne...! Apoi totul s-a întunecat în jurul meu și, nu-mi mai aduc aminte de nimic.

Când mi-am revenit, mă găseam cu multe bandaje într-un pat de spital. Încet îmi revin și sunt mirat că mă aflu aici. De regulă astfel de evenimente sfârșesc în majoritatea cazurilor cu un deces.

Câteva zile mai târziu m-au vizitat colegii mei la spital și mi-au povestit cum s-au petrecut lucrurile. Unul care se afla în apropierea mea a mai auzit strigă-

mul meu, a chemat repede ajutoare, m-au scos cu lopețile de sub dărâmături, cu răni grave, dar în viață.

Odată, când m-au vizitat colegii din nou unul din ei spuse răsând:

- Măi ce idiot îmi ești! Ști ce ai strigat acolo în subteran când se prăvăleau pietrele peste tine?

- Ah, Doamne! Am auzit lucrul acesta foarte clar. Ha-ha-ha! Dumnezeu nu a putut însă să te salveze. Dar noi, noi colegii tăi te-am scos de sub dărâmături și te-am salvat!

Toți au râs și am râs și eu cu ei. Și m-am îndârjit în privința trăirii fără Dumnezeu.

M-am însănătoșit și am început din nou lucrul. Dar când mă întorc de la schimbul de dimineață, după ce mănânc și mă așez puțin în pat, atunci - vedeți - atunci în mintea mea mă sfredelește un gând ciudat .

Până în acest punct mi-a povestit. Acum vorbele i se înnoadă. El cade profund pe gânduri.

- Dar despre ce gând este vorba? Întrerup eu liniștea ce se așternuse.

Atunci el izbucnește:

- Despre asta este vorba! Colegii mei au perfectă dreptate: ei m-au scos de sub dărâmături. Dar asta nu este totul. Dacă ajunge cineva sub dărâmături așa cum am ajuns eu, atunci în majoritatea cazurilor el este mort. Iar eu nu sunt mort. Ca printr-o minune am rămas în viață. Și acum mă chinuiește această întrebare:

- Cine mi-a păstrat viața atâta timp sub dărâmături?

Întrebător el privea spre mine. A trebuit să râd. Îl bat pe umeri:

- Măi omule, îi spun eu - dumneata știi foarte bine acest lucru. Rostiți numai acel cuvânt. Acesta a fost Dumnezeu. Mâna lui plină de îndurare te-a salvat.

„... În câte nevoi

Nu și-a întins îndurătorul Dumnezeu
Aripile Sale peste tine?...“

- Da, spuse el - la asta m-am gândit și eu.

- Dar asta nu este totul, i-am spus eu.

- Crezi că Dumnezeu te-a păstrat în viață, pentru ca să-ți continui modul vechi de a trăi? O, nu! Această salvare este o chemare a lui Dumnezeu pentru tine. Să nu-ți astupi urechile la această chemare!

Atunci el a sărit în sus:

- Păi tocmai la aceasta cuget mereu. Dar nu știu cum să merg mai departe.

Acum era rândul meu să-i arăt cum merg lucrurile mai departe. Am luat împreună o Biblie și i l-am arătat pe Domnul Isus.

Din clipa aceea el mergea prin lume ca o ființă nouă.

El nu a vrut dar a trebuit!

Povestea unei seri tulburate

- Hans, i-a spune-mi te rog, de fapt cum de ai ajuns la noi?

Bărbatul din fața mea cu statura lui impunătoare și umerii lași mă privi întrebător.

A izbucnit în râs.

- Cum s-a întâmplat că am ajuns în cercul vostru de studiu biblic și în grupa voastră de frați... da, dragul meu pastor, asta este o poveste ciudată. Dacă vă face plăcere vă însoțesc câțiva pași și vă povestesc.

Eram nerăbdător. De câțiva ani mă străduiam să adun bărbați la Cuvântul lui Dumnezeu în acel cartier muncitoresc. Cu siguranță, acest lucru nu era simplu. La sosirea mea unul m-a luat deja în primire:

- Măi omule ia fă-ți imediat bagajul și șterge-o! Aici n-ai nimic de făcut! Cu toate acestea am început această lucrare cu credință și câștigam tot mai mult teren.

Astfel, într-o zi a apărut și acest Hans și de atunci el venea cu credincioșie. Ba chiar în curând el a devenit unul din cei mai sârguincioși și aprigi din acea unitate mică de luptă în care ne tutuiam cu toții.

- Deci, a început el, ce eram în trecut știi prea bine.

Eu am dat din cap afirmativ. Da a fost un om fără Dumnezeu. La orice beție serioasă Hans era nelipsit. Cartea de cântări a diavolului, jocul de cărți era pasiunea lui. Și de înjurat știa să înjure de te apuca frica.

- Într-o zi priveam pe fereastră, continuă el povestirea. Era o seară de vară, frumoasă și caldă. Mă uitam la copiii care se jucau pe stradă. Urmăream femeile care cumpărau una, alta. Am văzut niște prieteni care mergeau la cârciumă și m-am gândit imediat dacă să nu-i urmez și eu - apoi am văzut trecând un mic grup de bărbați.

Știi că locuiesc la parter și de aceea i-am întrebat, strigând:

- Ei, unde vă duceți?

- La studiu' biblic! îmi răspunse unul dintre ei.

Am rămas mut.

- Ce?! le strigam eu.

- Studiu biblic? Studiu biblic? Acolo merg doar babele și copii!

- La noi, nu! spune unul și mă privește.

- La noi merg și bărbații la asemenea întruniri! Și apoi ei și-au continuat drumul. Eu am răs în urma lor:

- Voi idioți ai Bibliei!

Dar fi atent. Cum au plecat ei, m-a cuprins o neli-niște ciudată. Nu am scăpat de ea toată săptămâna. Când sosea ziua știută mă postez în fața geamului și privesc: da, iată-i din nou!

În momentul acela am știut foarte clar: și tu trebuie să mergi cu ei!

Dar apoi am răs eu însumi de mine, m-am îmbătat și i-am batjocorit.

Nu mi-au fost de nici un ajutor toate astea. De fiecare dată când venea ziua cu pricina, mă postam în fereastră și priveam după ei. Și de fiecare dată parcă mii de funii mă atrăgeau ca să-i urmez.

Așa s-au repetat lucrurile timp de șapte săptămâni. În cea de-a opta săptămână mi-am luat căciula din cui și am mers după ei. Până în sală.

Da, și aici m-am așezat într-un colț. Și apoi ai venit tu. Ați cântat, v-ați rugat și s-a citit din Biblie. Și apoi..., restul poveștii îl știi și tu!

Mirat îmi pun mâna pe brațul lui Hans.

- Ce s-a întâmplat apoi? Eu nu știu nimic. Hans mă privi puțin supărat:

- Ei, apoi ai început să vorbești despre mine. Probabil că ceilalți ți-au spus la intrare ce fel de om sunt și că am venit și eu aici.

Acum a trebuit să râd.

- Nu, Hans, eu nu am vorbit niciodată despre tine. Dar dacă cuvintele rostite de mine te-au afectat, acest lucru nu este decât o dovadă a faptului că Dumnezeu are dreptate atunci când spune:

- Nu este Cuvântul Meu ca un foc și ca un ciocan, care sfărâmă stâncile?

Un timp ne continuam drumul în tăcere. În sfârșit Hans al meu spune:

- Ce ciudat, se pot explica toate acestea?

- Oh, eu pot să-ți explic foarte bine aceste lucruri, i-am răspuns eu.

- Explicația o găsim în Noul Testament, în Evanghelia după Luca cap.15. Aici Domnul Isus ne spune: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celălalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește, și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută. Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos ce se pocăiește...” Hans, pe tine te-a căutat Isus...

Puterea Bibliei

- Ha, ha, ha, râse omul și-și șterse mustața.

- Dragă domnule preot, lăsa-ți-mă în pace cu creștinismul dumneavoastră. Unul spune una, altul spune alta și la sfârșit nici nu mai ști ce să mai crezi. Și astfel mi-am făcut credința mea proprie. Crezul meu este următorul: un kilogram de carne de vită face ciorba bună.

Mi-am luat rămas bun. Ca preot parcă ți se străpunge inima, când la una din vizitele la domiciliu întâlnești o respingere atât de superficială și totuși decisivă. În acest caz orice continuare a discuției era de prisos. De aceea am plecat.

Cine poate descrie surprinderea mea fără margini când, cu un sfert de an mai târziu l-am întâlnit din nou pe acest om într-un loc în care nici nu puteam să bănuiesc că-l voi întâlni. Într-o săliță mică obișnuiam să țin în fiecare săptămână ora de studiu biblic. Într-una din seri el stătea în primul rând și m-a salutat dând prietenos din cap. După terminarea orei de studiu biblic el a venit la mine și mi-a spus:

- Domnule pastor, am o rugămintă.

- Dacă pot sunt gata să v-o îndeplinesc. Anume?

- Am o cumnată. Ea frecventează o sectă oarecare și acum are concepții copilăroase despre Biblie. În permanență ea mă urmărește cu versetele ei din Biblie. Din păcate nu pot să-i dau nici o replică, pentru că nu cunosc Biblia. De fapt ea este și o carte greoaie. Dar pentru că vreau s-o pun în încurcătură pe cumnata mea vă rog următoarele! Învățați-mă să citesc Biblia.

Am început să râd.

- Cunoașteți abc-ul?

- Sigur că da!

Atunci am scos Testamentul meu de buzunar și i l-am dat, spunându-i:

- Vreau să vi-l dăruiesc dacă îmi promiteți, că-l veți citi în întregime. El mi-a promis lucrul acesta, a luat Testamentul și a plecat.

Un sfert de an nu am mai auzit nimica despre el. Într-o zi a apărut din nou la mine.

- Ei, l-am întrebat eu - cum v-ați descurcat cu Biblia?

El a luat o înfățișare foarte serioasă. Încet și îngândurat el mi-a explicat:

- S-au petrecut cu mine lucruri foarte ciudate. Am început să citesc. Am întâlnit multe lucruri pe care nu le înțelegeam. Dar pentru că am promis că voi citi

cartea în întregime, am continuat. Apoi am găsit multe lucruri care m-au supărat teribil. Parcă era cineva care vroia să mă șicaneze. Preferam să arunc cartea de toți pereții. Dar pentru că promisesem, am continuat să citesc. Și apoi am găsit multe lucruri care mă plictiseau. Dar am continuat să citesc. Și trebuie să spun, că am găsit și multe lucruri care m-au mângâiat, cum nu a reușit nimic să mă mângâie. Și după ce am terminat de citit cartea mi-am spus mie însumi: Dacă ceea ce scrie în cartea aceasta este adevărat și aceste lucruri sunt adevărate, atunci tu ești un om pierdut, dacă continui să trăiești ca și până acum fără Dumnezeu. Și apoi în inima mea s-a purtat o luptă fierbinte - până când am dat dreptate acestei Cărți. Acum ea a devenit baza vieții mele!

De atunci au trecut mulți ani. Omul s-a dovedit a fi un bun ucenic al Domnului Isus, pe care L-a găsit pe paginile Bibliei.

Un vis

A fost odată un om care avea un vis. Și anume el a visat că a murit și că se afla în fața tronului lui Dumnezeu.

Acolo se pare că avea loc o judecată, căci vedea adunată în fața lui o mulțime de oameni. Unul după altul veneau în față. Se deschideau cărți.

Omul și-a dus imediat mâna la buzunarul de la piept și s-a liniștit de îndată ce simți documentele la locul lor.

În sfârșit îi veni și lui rândul. Se afla înaintea acestor ochi, care-l priveau atât de serios, străpungându-l. Simți o ușoară neliniște. Nu și l-a imaginat pe Dumnezeu în felul acesta, atât de serios, de neclintit, atât de limpede, atât de real. Și ciudat, tocmai în momentul acesta își amintea de o sumedenie de scăpări din viața lui, la care nu s-a gândit niciodată până atunci. Și-a amintit de exemplu, că nu s-a preocupat de Dumnezeu cu seriozitate. Și-a amintit că nu le-a spus niciodată copiilor săi despre ora aceasta serioasă a judecății. Și-a adus aminte că...

A tresărit. Ochii lui Dumnezeu îl priveau provocator. Atunci s-a descotorosit de starea lui neplăcută, a vârât mâna în buzunarul de la piept, a scos de acolo un certificat și l-a prezentat triumfător. Era un certificat de botez. Nu era acesta suficient aici? cu siguranță că, cu aceasta va fi eliberat. De asta era sigur. Un înger i-a luat certificatul, privi în lăuntru lui și îl puse tăcut deoparte.

Ochii înflăcărați continuau să-l privească pe omul acela. El s-a speriat. Brusc și-a amintit următoarele: Aici certificatul de botez nu servea ca dezvinovățire ci, ca învinuire, ca reclamație împotriva lui. Căci, oare botezul nu l-a obligat să aparțină cu seriozitate lui Dumnezeu?

Speriat, a băgat mâna din nou în buzunar scoțând un alt certificat. Era certificatul lui de confirmare. Aici scria negru pe alb, că el a fost un creștin bun. Acest lucru trebuie să fie valabil. Acum cu siguranță că va fi eliberat. Atunci i se păru că ochii de foc îl priveau aproape batjocoritori. Îngerul luă însă liniștit certificatul și-l puse deoparte.

Îngrozit omul recunoscă deodată: „Nu m-am predat Domnului Isus la confirmare? Nu am...” Ah, el știa

prea bine cât de tare i-a bătut inima la acel micuț altar din sat. Mama a plâns, și tatăl l-a strâns tăcut în brațe. Și în momentul acela inima lui era străbătută de tot felul de gânduri și angajamente?! „Și am slujit altor dumnezei, am...“, așa se frământa acum inima lui.

Dar și-a revenit. „Ia stai, că mai am ceva aici.“ Iarăși băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase de acolo un teanc întreg de bilețele: „Iată, iată aici, și aici! Vă rog, poftim! Poftim!“ Parcă suna chiar puțin obraznic. Erau tot felul de chitanțe de la tot felul de fundații, binefaceri, chitanțe de impozite achitate la biserică și altele asemănătoare. „Poftim, poftim...“ „Și poftim...“, se auzi apoi glasul lui Dumnezeu răsunător. El arăta spre cartea ce o ținea înțelul. Acesta citi:

- Prima poruncă: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Doamne acest om nu te-a respectat pe Tine. El era propriul său dumnezeu. Bani erau dumnezeul lui. Natura era dumnezeul lui. El este vinovat.

A doua poruncă: Să nu iei în deșert numele Domnului. Omul acesta nu a chemat Numele Tău în rugăciune, în laudă și în mulțumiri. El l-a folosit cu ușurință în deșert în înjurături. El avea mereu Numele Tău în gură fără să cugete la el. Dar inima lui era moartă. El este vinovat.

A treia poruncă: Să sfințești ziua de odihnă. Acest om a avut de mii de ori ocazia să asculte, o Doamne, Cuvântul Tău. Toate duminicile pe care le-a petrecut acolo jos însumează numai ele șase ani. Duminică dimineața citea ziarul. Apoi mergea la plimbare, după aceea mânca bine, primea vizite și mergea în vizite. Cuvântul Tău însă l-a nesocotit. El este vinovat.

Omul țipă cu disperare și - s-a trezit lac de sudoare. Mult timp a rămas nemișcat. Spaima îl stăpânea.

Atunci privirea i-a căzut pe perete. Da, așa este, acolo, puțin îngălbenit, era atârnat un verset de la confirmare. O anumită dorință l-a îndemnat să atârne acest verset deasupra patului. Ce scria acolo el nu mai știa. Pentru multe lucruri el avea o memorie - radieră. De exemplu bancurile și unele vorbe deochiate erau bine fixate. De astfel de lucruri își amintea și după ani de zile cu lux de amănunte. Dar versetul, de fapt niciodată nu l-a înțeles prea bine.

El s-a ridicat în capul oaselor și citi: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“

Și sub acest verset era semnătura tremurată a preotului său bătrân, care murise de mult.

Când a ajuns la birou, părea puțin răvășit. Colegii au făcut câteva observații tendențioase. El însă a rămas tăcut. Trecuse prin cea mai grea, dar și prin cea mai fericită noapte din viața sa. A fost doar un simplu vis?

Prea târziu

Tocmai voiam să mă bag în pat, când sună telefonul:

- Aici spitalul B. Domnule preot puteți veni până la noi? Aici se află un om care dorește un preot. Dar trebuie să vă grăbiți .

Puțin mai târziu stăteam la patul unui muribund. Este un bărbat în floarea vârstei. Într-o seară, pe întuneric a fost acroșat de un automobil. Asfaltul era umed și lunecos. Șoferul nu a mai putut stăpâni mașina.

Aceasta a derapat cu plină viteză lovindu-l grav. Ambele picioare i-au fost fracturate. Ce a fost mai rău, șoferul nici n-a oprit. Rănitul a rămas pe stradă, până ce a fost găsit după niște ore.

Și acum? Acum este prea târziu. Cu zece ore în urmă el se plimba sănătos și voios. Acum el este o gră-măjoară de suferință, cu dureri înfiorătoare. Astăzi la prânz ar fi râs dacă cineva i-ar fi vorbit despre moarte. Și acum?

- O, Doamne, dacă aș avea pacea! Păcatele mele! Păcatele mele! Cum pot să capăt iertarea...

Eu încerc să vorbesc cu el. Îi spun cuvinte ale lui Dumnezeu. Îi pomenesc de numele lui Isus. Dar el nu le mai percepea. Durerile îl copleșesc în valuri. Apoi cade în inconștiență. Astfel, el a murit. Zdruncinat mai stau lângă trupul său neînsuflețit. Îmi venea să deschid geamurile și să urlu în tumultul marelui oraș: „Căutați-l pe Domnul câtă vreme poate fi găsit! Pocăiți-vă la timp! Există un - prea târziu. Pe patul de moarte sunteți prea slabi! Astăzi, dacă auziți chemarea Lui, nu vă împietriți inimile.“

Pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc

Groaznic!

Cum mai batjocorea și înjura omul acesta! Și prietenii săi aruncau cărțile de joc și înjurau împreună cu el. Și pe mijlocul mesei se afla o sticlă de țuică. Ce întineric era în inima aceea. Cu ochii reci omul privea tăios către mine:

- Nu, mulțumesc, spuse el, nu avem nevoie de Dumnezeu. Trebuia să fie lângă mine atunci când m-am accidentat. Acum voi sta toată viața în acest cărucior nenorocit.

Furios lovi brațele bietului său cărucior. Eu știam deja istoria accidentului său. El a fost miner. Și într-una din zile când lucra în subteran, terenul se prăvăli peste el. A fost scos de sub dărâmături încă în viață. Dar coloana vertebrală era fracturată. Acum el era un om paralizat. Un bărbat în floarea vârstei, paralizat. Fără nici o speranță de ameliorare.

O, această disperare! O, această încrâncenare! O, această noapte din inimă!

Într-adevăr, prietenii săi îl vizitau, jucau cărți împreună cu el, aduceau băutură. În toate acestea ei se gândeau la bine. Dar prin asemenea lucruri nu se luminează o inimă întunecată și o viață disperată. În seara ce a urmat în prima mea vizită, mă aflam în mijlocul grupului de frați. Cercetam împreună Scriptura. Vorbeam despre nevoile și luptele de zi cu zi. Aici erau adunați numeroși mineri, cărora nu le era ușoară - lupta pentru existență și nici nu le era ușor să-I slujească lui Isus în mediul lor. Acelor oameni le-am povestit despre acel bărbat nefericit. Oh, au zis ei, trebuie să-l ajutăm pe omul acela!

Și în săptămâna următoare, când tocmai vroiam să începem ora de părtășie cu frații, ușa s-a deschis zgomotos și un cărucior a pătruns înăuntru. Omul ce stătea în cărucior cam mârâia și mormăia puțin. El zise: Aștia m-au luat pur și simplu cu ei, și eu nu am nici o posibilitate să mă apăr. Dar se putea observa că de fapt el era mulțumit că fusese scos din bârlogul său. Da, parcă se simțea puțină dragoste, cu tot tratamentul aspru aplicat.

Am cântat din nou cântecele noastre frumoase despre Isus: „Există un râu, din care izvorăște sânge sfânt pentru bieți păcătoși..“ „ Mă-nchin înaintea puterii dragostei...”

Studiam împreună Cuvântul lui Dumnezeu. Discutam despre necazurile noastre și aduceam totul înaintea Domnului în rugăciune. Se pare că această oră a fost o binecuvântare pentru omul nostru. Căci, săptămâna următoare când au venit frații să-l ia, el îi aștepta deja.

Din acele momente căruciorul și proprietarul lui erau nelipsite la întrunirile noastre de părtășie. Cuvântul lui Dumnezeu acționa în chip minunat asupra acestui suflet întunecat. Omul a recunoscut că nenorocirea lui cea mai mare era starea lui de păcătos pierdut. El a început să caute pacea cu Dumnezeu, L-a găsit pe Isus răstignit pe cruce și a cunoscut binefacerea iertării păcatelor prin sângele lui Isus.

Acum totul s-a înnoit. Viața lui dezordonată a cunoscut ordinea. Cei drept, vechii lui prieteni l-au părăsit, în schimbul lor însă au apărut alții. Acolo unde nu de mult se auzeau numai certuri și înjurături, răsunau cântece spre slava lui Isus. Sticla de țuică dispăru, și locul ei pe masă l-a ocupat Biblia. Soția și copiii lui înfloreau. Pe scurt: Isus a înnoit toate lucrurile.

Într-una din zile l-am vizitat. Căruciorul lui stătea în fața casei, pe stradă, într-un loc în care soarele își făcea puțin apariția printre casele cenușii. M-am așezat lângă el pe scara casei.

- Domnule pastor, îmi zicea el, când voi sta odată în veșniciei înaintea tronului lui Dumnezeu, atunci Îi voi mulțumi pentru că, ... pentru că mi-a fracturat coloana.

M-am înspăimântat:

- Acestea sunt cuvinte tari.

- Da, vedeți, dacă Dumnezeu, m-ar fi lăsat să merg

așa ca înainte, atunci aș fi mers direct spre iad. Eu nu vroiam să ascult de El. Atunci, în dragostea Lui nemărginită El a trebuit să mă apuce cu putere pentru a mă aduce la pocăință. Și pentru toate acestea aș vrea să-I mulțumesc odată.

Am fost mișcat profund. Dar el a continuat:

- Nici nu vă puteți închipui cât de fericită îmi este inima. De când știu că aparțin lui Isus, parcă întreaga lume mă privește altfel. Totul este atât de vesel. Da, domnule pastor, și arăta spre strada cenușie, până și pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc!

Popilor și vrăbiilor

O întâmplare petrecută printre păgânii moderni

Fără sfârșit se înșira casă lângă casă. Și fiecare din ele avea câte cinci etaje. La unul dintre etaje dintr-un gramofon se aude foarte tare un șlagăr. În următorul, zace un muribund. În al treilea, într-un spațiu restrâns se joacă o droaie de copii palizi. Fiecare etaj își are oamenii săi, destinele sale, bucuriile sale și multă suferință amară.

O după amiază întregă am străbătut această zonă și am vizitat oamenii. Și iată că mă aflu sus de tot, la etajul patru în fața unei uși înguste.

- Măi băiete, ce se întâmplă aici? Mă întrebam eu însumi. În spatele ușii se auzea o gălăgie infernală, de parcă s-ar fi scufundat pământul. Unii cântă, dar cântarea este acoperită de urlete - de parcă fiecare ar dori să fie un vorbitor -, de râsete și de țipetele unor voci de femei.

Mă îmbărbătez singur:

- Curaj, bătrâne! Bătaia mea la ușa nu a fost auzită de nimeni. Am deschis apoi ușa, am intrat și priveam la ce se întâmplă acolo: O petrecere mare inundată de alcool și toate urmările acestuia. De fapt chiar beat nu pare a fi nici unul. Oare sunt ei cu toții numai - foarte veseli? Nu! Alcoolul nu înveselește. Dar ei sunt - chercheliți.

Când am intrat, vacarmul a amuțit o clipă. Fețe întrebătoare se îndreptau spre mine.

Apoi unul dintre ei m-a recunoscut:

- Pastorul! strigă el pe jumătate râzând și pe jumătate speriat.

- Pastorul! a strigat de îndată toată echipa. Și unul dintre ei continuă:

- Atenție, ăsta vrea să ne mângâie cu cerul!

- Toți au început să râdă. Și una dintre femei zbieră:

- Domnule pastor, cerul vi-l cedăm dumneavoastră și vrăbiilor!

Au urmat râsete sălbatice.

Pe mine mă apucă furia:

- Nu este adevărat, am țipat eu în acea gălăgie infernală.

- Nici nu mă gândesc, să vă mângâi cu cerul!

- Ei nu, spuse unul mirat, eu am crezut că pentru asta sunt preoții! Toți sunt de acord cu el.

- Pentru ce există preoții, am continuat eu, nu știu. Dar un lucru știu, că nu vreau să vă mângâi cu Împărăția cerurilor. Nici nu mă gândesc la asta.

M-am adresat unei femei.

- Vedeți, dumneavoastră vreți să cedați cerul mie și vrăbiilor. Poți ceda cuiva, ceva, însă, numai atunci când acel ceva îți aparține. Dar cerul nu vă aparține dumneavoastră.

- Ei bine omule, de fapt ce vrei de la noi? îmi strigă unul pe jumătate amețit.

- Ce vreau?! Vreau numai să vă spun, că nici unul dintre voi, nici unul măcar nu va intra acolo. Voi nici nu puteți intra acolo - așa, cum sunteți. Nici nu trebuie să vă osteniți să scăpați de Împărăția lui Dumnezeu. Voi sunteți deja în afara ei! Sunteți deja niște oameni pierduți! În Biblia mea scrie: „Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?“ Nu vă înșelați în privința aceasta! Nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

În cameră s-a făcut liniște.

- Nu am știut lucrurile acestea, murmură unul.

- Da, chiar mi-am închipuit asta, i-am zâmbit eu. Asta este și scopul pentru care am venit aici. Și acum dați-mi voie să mă așez puțin. Mai am să vă spun și mai multe. Trebuie să vă spun neapărat acum, cum puteți fi salvați.

Și apoi le-am povestit întâmplarea cu fiul risipitor, care era atât de pierdut încât a ajuns la porci. Ei da, și apoi s-a pus pe drum și merse la tatăl. Și tatăl? Ce a spus el? El i-a alergat în întâmpinare și l-a sărutat.

Și le-am povestit apoi cum Fiul lui Dumnezeu răstignit pentru noi își deschide brațele pentru toți păcătoșii: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!

Și le-am povestit cum Domnul Isus a scos din murdărie pe femeia păcătoasă și cum i-a iertat toate păcatele. Le-am spus cum l-a eliberat pe Zacheu de sacii de bani, cum l-a salvat în ultima oră pe tâlharul care era pironit pe cruce. Și le-am spus că: Domnul este aproape, acelora care-L cheamă; tuturor acelora care-L

cheamă dintr-o inimă curată. Apoi am plecat.

Acum poate cineva se întreabă: Au auzit ei chemarea Lui?

Dar asta nu este o întrebare decisivă pentru tine, dragul meu cititor! Mai bine puneți ție însuși întrebarea: I-am auzit eu oare glasul și vreau să-L urmez?

Numele Isus

Cu câțiva ani în urmă a apărut o carte ciudată. Ea avea titlul: Scrisori din iad. În această carte cineva își imaginase cum ar putea arăta iadul.

Una din scene m-a impresionat puternic în timp ce citeam și, nu mai pot s-o uit:

Un călător mergea printr-o stepă cenușie, nesfârșită. Pretutindeni vedea oameni care stăteau jos. Ei au fețe chinuite, își smulg părul din cap, ei stau jos și își sprijină greu capul pe mâini, părând a fi nedumeriți. De parcă s-ar gândi cu concentrație maximă la ceva. Când îi vezi, îți poate părea rău de acești oameni.

- La ce vă gândiți? îi întreabă călătorul.

- La un nume.

- La un nume - dar ce nume?

- Păi tocmai asta nu știm. Tocmai asta este nenorocirea noastră.

- Cum nu știți asta? Vă gândiți la un nume pe care nu-l cunoașteți? Chiar nu pot să pricep lucrul acesta.

- Da, au spus condamnații, știm numai așa în negură că există un nume, un nume puternic și minunat. Dacă am putea chema acest nume, am putea fi salvați

chiar și din iadul acesta. În timpul vieții am auzit odată acest nume. Dar nu am ținut seama de el. Și acum - acum nu mai putem să-l găsim. Nu poți să ne spui tu numele acesta?

Apoi condamnații se agață de călător, îl imploră și îl roagă, cerșesc și se tânguiesc, dacă nu le poate numi acel nume.

Lucrul cel mai zguduitor abia a urmat. Călătorul le-a spus acum Numele, acel Nume unic, mare și minunat: Numele Isus. Dar cât se străduia el de mult să le spună Numele cât mai clar, se părea că ei nu pot să-L înțeleagă. În cele din urmă el îl strigă atât de tare, că pare a se auzi urletul unui uragan, el strigă în toate cele patru vânturi, imaginându-și că acest Nume trebuie să duduie în urechile lor - dar se pare că urechile lor sunt înfundate. Ei nu pot auzi Numele. Ei nu mai dispun de un organ pentru a-L percepe. Atunci, el s-a întors cu tristețe de la ei. Cât de groaznic este lucrul acesta: Numele există, este aici, dar ei nu mai pot să-l găsească. Și chiar dacă li se spune Numele, ei nu-L mai pot recepționa.

Ție însă, dragul meu cititor vreau să-ți spun de aceea cât mai deslușit:

- ... oricine va chema numele Domnului Isus, va fi mântuit (Fapte. 2:21)! Ascultă de acest lucru la timp! Adună la timp, pentru a avea în vremuri de nevoi! Reține, cu cât îmbătrânești cu atât te răcești mai mult. La început nu vrei, și mai târziu nu poți. De aceea crede: În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți... decât numele Isus (Fapte. 4:12).

Acesta va fi iadul cel mai îngrozitor, că nu vei mai avea voie să cunoști acel Nume prin care obținem mântuirea și fericirea. Să ne ajute Dumnezeu ca să lu-

ăm în serios acest Nume, să-L îndrăgim și să-L chemăm, cât mai avem timp.

Lumină în întuneric

Pentru un moment am ezitat în dreptul intrării întunecoase a casei. Toată dimineața am cutreierat comuna pentru a cunoaște pe membrii bisericii pe care o conduceam.

Ei da, și deodată parcă m-am trezit la, realitate. Sunt obosit, sunt mort de oboseală. Și, să fiu cinstit, sunt și puțin dezamăgit. Pretutendeni m-am izbit de respingere, răceală față de Evanghelie, inimi împovărate de mii de griji, care nu mai își fac probleme cu îngrijorare mare: cum poți fi mântuit? Inimi pline de amărăciune și nevoi, care nu mai puteau asculta cuvintele pe care vroiam să le spun.

Acolo, în casa întunecată din spate se spune că locuiește un bătrân orb. Aproape că nu mai am putere și curaj să fac această vizită. Ce se va mai văita și acesta! Și ce va boscorodi!

Dar, îmi iau totuși inima-n dinți, traversez curticica întunecată și intru în atelierul mohorât de împletituri de coșuri.

Încetul cu încetul ochii mei se acomodează cu întunericul; dar iată, din spatele mormanelor de coșuri și scaune rupte s-a ridicat un bătrân. Când s-a ridicat în picioare observ că este o apariție impunătoare. Ochii stinși se îndreaptă mirați spre mine.

- Bună ziua! Eu sunt noul pastor al comunei .

Atunci, un zâmbet prietenos îi brăzdează fața. Politicos m-a invitat să iau loc pe un scăunel. Îl rog să-mi povestească puțin din viața lui.

Ei da și ascultându-l m-a cuprins o mare mirare. Nu am auzit nici o văicăreală, nici o nemulțumire și ocară! Dimpotrivă: bătrânul îmi povestește câtă îndurare a dăruit Dumnezeu în viața lui. Cu cât vorbește mai mult, cu atât mai mult povestirea lui se transformă într-o slăvire cu bucurie a marelui Dumnezeu, care prin Isus, Mântuitorul nostru, este Tatăl lui.

Când am dat să plec, el m-a rugat:

- Domnule pastor, am o dorință. Vă rog să-mi citiți o dată psalmul meu preferat, Psalmul 34. Îmi scot Testamentul din servietă și încep să citesc.

- Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul... cei ce privesc spre El vor fi înviorați și fața lor nu va fi dată de rușine. Domnul izbăvește sufletul robilor săi și toți cei ce se încred în El, vor fi izbăviți de vină. Încă nu mă lasă să plec.

- Părinte, mai trebuie să cântăm un verset împreună!

Cu mișcări sigure și palpatoare el eliberează un morman de nuiiele și coșuri. După aceea apare la iveală o mică orgă pe care el o acoperise cu grijă cu o cârpă roșie. Acum omul s-a așezat la orgă. Cu siguranță degetele lui alunecă deasupra clapelor. Și în timp ce ochii lui păreau a privi spre veșnicie, a început să cânte cu voce puternică:

„Pentru că în dragostea lui Dumnezeu,

Nu este nici orizont, nici sfârșit,

Îmi ridic mâinile spre Tine Tată, ca și copilul
Tău,

Te rog să-mi dai îndurare să Te cuprind
Cu toată puterea mea, zi și noapte-n viața mea.
Până ce după acest timp te voi lăuda și iubi în
veșnicii.“

Zdruncinat, îl priveam. În fața mea stătea un biet bătrân, orb ce-L lăuda pe Dumnezeu. Îmi veni în minte o relatare din Biblie. Atunci când regele Solomon inaugura noul templu - preoții nu puteau sta în casa Domnului, pentru că slava lui Dumnezeu umplea casa. Cam așa stăteau lucrurile și aici.

După ce și-a terminat cântarea, am părăsit în tăcere atelierul.

Minunat - mai minunat - cel mai minunat

Pufăind și sforăind plecă trenulețul local din stație.

Mă îndrept spre tăcuta pădure de iarnă. O liniște adâncă mă înconjoară. În frigul de afară respirația se transformă în nori deși de abur. Zăpada scârțâie ușor sub tălpile mele.

Cât de minunată este natura și acum în înțepenirea morții! Lumina zilei se reflecta în mii, în milioane de cristale. Fiecare rămurică este o minune acoperită de promoroaca groasă.

Oră de oră, mă plimb prin această lume de iarnă tăcută și minunată. Prin gând îmi trec cuvintele din Psalm: O Doamne, Dumnezeul meu, cât de minunat ești Tu. Podoaba Ta este frumoasă și măreață... Doamne, cât de mare și bogată este creația Ta! Lucrarea

mâinilor Tale este minunată. Și lucrul acesta îl recunoaște sufletul meu.

În jurul meu era o liniște adâncă. Numai ici colo câte un mic zgomot, când o pasăre răzleață zboară prin rămuriș și zăpada se cerne încet de pe pomi.

- Doamne, Te laud în tăcere...

Câteva ore mai târziu mă găsesc din nou în trenul local, care mă readuce în tumultul marelui oraș. Râzând și pălăvrăgind, oamenii se înghesuie în compartimentul supraîncărcat. Dar sufletul meu este plin de tăcerea imensă a pădurii de iarnă.

Da, minunată este creația. Minunată este lumea largă a lui Dumnezeu!

După amiaza drumul mă poartă într-o stradă întunecată și murdară. Nu se vede aici nici o urmă din minunea iernii. Zăpada este murdară și călcată în picioare. Zadarnic încearcă niște băieți să facă bulgări de zăpadă.

În mijlocul cazărmilor închiriate se întrezărește o căsuță dărăpănată. Urc scara scârțâindă și uzată. Miro-suri înăbușitoare umplu casa scărilor.

Sus, sub acoperiș locuiește o bătrână, bolnavă de cancer. Boala i-a măcinat toată fața. Înainte mă lua groaza ori de câte ori o priveam. De atunci situația ei s-a agravat mai mult și ea își acoperă fața cu o basma.

Intru în camera strâmtă. Cred că astăzi bătrâna nu se simte prea bine, căci stă în pat. Lumina tulbure, care străbate prin fereastra oblică a mansardei luminează foarte slab, cămăruța, care pe vremuri era foarte plăcută și bine gospodărită, iar acum este ticsită cu amintiri din vremuri de demult. Această bătrână pe care o văd acum atât de singură și amărâtă a cunoscut odată zile mai bune.

Mă așez lângă ea pe pat:

- Ei, cum te simți astăzi, bunico?

- Grozav! spune ea.

- Minunat, foarte minunat. Vedeți vecina mea drăguță și tânără s-a îngrijit deja foarte bine de mine, m-a spălat și mi-a făcut ordine în casă. Și apoi a venit o soră de la adunare și mi-a aprins focul în sobă. Și ieri mai îmi făceam atâtea griji cu privire la procurarea câtorva cărbuni .

- Dar, nu vă simțiți singură când stați așa toată ziua singură în pat? Mă gândesc că și durerile vă dau mult de furcă? Și după câte știu nici noaptea nu puteți să dormiți!

Atunci bătrâna s-a ridicat:

- Dar ce vorbă este asta, domnule Pastor! Eu nu sunt nici o oră singură. Vedeți, aici pe scaunul pe care stați dumneavoastră, aici stă Domnul meu Isus. Cu El vorbesc despre tot ce-mi mișcă inima, despre trecut, despre oamenii pe care-i iubesc și despre tot felul de lucruri. Apoi El mă mângâie cu cuvintele Sale și îmi dăruiește pacea lui deplină, încât mă cuprinde o fericire deosebită...

Când cobor din nou scările, în fața ochilor îmi apare din nou imaginea pădurii de iarnă. Dar acum știu: Mai minunată decât toată frumusețea creației este o inimă de om căreia Isus i-a dăruit pacea Sa.

În timp ce merg prin zloata de zăpadă murdară și bătătorită, gândurile mele merg mai departe: Ce va fi însă mai minunat? Cel mai minunat va fi atunci când Dumnezeu își va împlini toate promisiunile Sale: „Iată, că am creat un cer nou și un pământ nou, în care locuiește dreptatea... Nu va mai fi nici durere și nici jale... Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii noștri...”

La adăpost

Pentru câteva clipe stau liniștit în fața ușii vopsite în alb a camerei nr. 24 a marelui spital. Oare ce să-i spun omului care se află acolo? El a trecut prin mari încercări. La o călătorie cu mașina a suferit un accident și acum, cu articulația brațului zdrobită se află aici, la spital, într-un oraș străin. Și între timp, acasă, soția lui credincioasă și iubită a fost doborâtă de un atac de cord și a fost înmormântată. Și pe lângă toate aceste dureri exterioare și interioare mai vin și îngrijorările privind marele magazin de acasă, care necesită atât de mult prezența șefului.

Ah, ce să-i spun acestui biet om?

Intru în camera de spital, stau în fața patului îl, apuc de mână cea sănătoasă și încerc să murmur câteva cuvinte de mângâiere.

Atunci domnul în vârstă mă privește cu o privire de nedescris și îmi spune:

- Sunt la adăpost!

Îl înțeleg. Aici, lângă el pe noptieră, se află Biblia deschisă. Pe fiecare pagină ea vorbește despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus. În dragostea Lui acest purtător de poveri se află la adăpost.

Și acum văd în Duhul marea ceată a celor care s-au numit cu bucurie copii de Dumnezeu. Toți au fost purtători de poveri. Dar fiecare mărturisește cu bucurie: sunt la adăpost!

Mă gândesc la Avraam. El ajunsese un străin. Dar Domnul i-a vorbit astfel: Avraame, Eu sunt Scutul tău și Răsplata ta cea mare! - La adăpost!

Iată-l pe Pavel. Zdrobit, în lanțuri în închisoarea din Filipi. Dar, la miezul nopții Pavel și Sila se rugau și Îl laudau pe Dumnezeu în temniță. Nu este acesta un lucru nemaipomenit? Ei au putut face toate acestea numai pentru că se - adăposteau în dragostea lui Dumnezeu.

Iată-l pe Luther. El îi scrie voievodului său, care își făcea griji pentru el, ca să nu se îngrijoreze. Căci cu toată puterea de care dispunea tot nu l-ar putea proteja pe Luther. Mai mult de atât, Luther voia să-l protejeze pe voievod! - La adăpost!

Și, înconjurat de dușmani, surghiunit de Papă, disprețuit de împărat el învață creștinătatea următoarea cântare:

„O cetate tare este Dumnezeu nostru,
Un scut și o armură bună.“

Asta înseamnă a te afla - la adăpost.

Și mă gândesc la Paul Gerhardt, poetul de cântări. În spaimile războiului de 30 de ani, când flăcările i-au mistuit satul prefăcându-l în cenușă și scrum, el cânta astfel:

„De ce să mă întristez eu oare?
căci Îl am pe Cristos!

Și pe El nu mi-L poate lua nimenea!“

La adăpost!

La adăpost sunt toți aceia care au primit Mântuirea lui Dumnezeu în Isus. Ei sunt adăpostiți în dragostea lui Dumnezeu. Și ceea ce a mărturisit psalmistul în Psalmul 36, reprezintă experiența lor de zi cu zi: „Cât de scumpă este bunătatea Ta Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fii oamenilor adăpost.“

De curând am văzut în camera copiilor mei o imagine drăgălașă. Cea mică se lovise undeva. La cap i se făcuse un cucui mare. Dar acum stătea foarte consolată

și veselă în brațele mamei. Pe obrăjorii grăsuniei se mai cunoșteau urmele lacrimilor. Dar ochii ei râdeau din nou: La adăpost!

Atunci am gândit astfel: aceasta este imaginea creștinilor. Lumea le provoacă tot felul de răni. Dar și atunci când inima lor tremură din cauza nevoilor complezitoare sau a remușcărilor din conștiință, ei sunt totuși adăpostiți în dragostea Domnului lor și ei se laudă astfel: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru“ (Romani 8:37).

Fac binele și nu mă tem de nimeni!

Chiar mă poate enerva această afirmație? Cât de des, ba chiar cât de obositor de des mi s-a întâmplat ca cineva căruia îi mărturiseam Evanghelia, să dea în semn negativ din mână și să-mi spună cu un ton de superioritate:

- Știți eu mă țin de religia pe care o avea tatăl meu: Și ea era următoarea: Fă binele și nu te teme de nimeni!

De multe ori m-am revoltat și am replicat aprig:

- Asta este cea mai tâmpită religie pe care o cunosc. Căci în primul rând ea este o religie, în care Dumnezeu nu apare niciodată. Și în al doilea rând - aceste lucruri nici nu sunt adevărate!

Atunci celălalt a zâmbit liniștit de parcă ar fi vrut să spună: Probabil că ai dreptate. Dar așa este cel mai comod pentru mine!

Și în acest caz nu poți face nimic.

Dar o dată Dumnezeu mi-a hărăzit să văd cum un astfel de păcătos, autointitulat drept, s-a prăbușit din șaua sa mândră. De atunci au trecut cincisprezece ani. Și omul despre care este vorba a trecut de mult în veșnicii, astfel încât povestea lui poate fi relatată liniștit.

Da, ea trebuie povestită. Căci ne-a fost dat să vedem multe distrugeri: o împărăție, o republică și un stat totalitar. Și odată cu aceste sisteme au dispărut de fiecare dată aspecte ale omenirii. Dar fraza tâmpită: Fac binele și nu mă tem de nimeni - a rămas, a rămas la un popor care, ani de-a rândul a cunoscut teama de oameni. Dar cine se mai miră de toate acestea? Această frază a fost rostită deja de farisei în timpul împăratului Augustus.

Dar să revenim la povestire!

Vizitam adesea pe un bătrân la un cămin pentru bătrâni. Era un om fără Dumnezeu și împietrit. Și indiferent de ceea ce-i citeau din Biblie trecea pe lângă el, așa cum se prelinge apa pe o lespede de marmură.

Când într-una din zile treceam din nou pragul camerei lui, el stătea culcat în pat.

- Oh, sunteți bolnav, nea M.? l-am întrebat eu. Înverșunat el răspunse:

- Ei, la 75 de ani, poți să mori liniștit!

- Stop! am strigat eu. Oprește! Asta nu este corect! Dacă poți muri liniștit nu depinde de vârstă. Am întâlnit un băiat de patrusprezece ani care a murit liniștit. Și am văzut un păcătos bătrân care s-a dus disperat în păcatele sale. Nu! Acest lucru nu depinde de vârstă. Aceasta depinde de pacea cu Dumnezeu!

Bătrânul mă privește. Puțin cam nesigur, apoi continuă:

- Pace cu Dumnezeu? Asta e aur! Nu am nimic împotriva lui Dumnezeu. Zicala mea preferată era: Fă binele și nu te teme de nimeni! După acest principiu mi-am trăit viața. Nu am furat pe nimeni, nu am făcut rău nimănui...

Și în timp ce își enumera toate faptele sale bune, zgârie cu mâinile amândouă deasupra păturii. Pare că ar vrea să formeze din toate faptele sale bune și din privilegiile sale o grămăjoară pe care s-o ducă înaintea Domnului.

Încă își mai continuă enumerarea, în timp ce încearcă să formeze o grămăjoară frumoasă și curată:

- ... nu am provocat niciodată scandal în casă, am fost întotdeauna prietenos cu colegii mei de muncă, am fost ...

În sfârșit a terminat.

- Dragă omule, spun acum, nu-mi rămâne decât să vă felicit că puteți merge așa de măreț și strălucitor înaintea Feței Dumnezeului Celui viu. Eu nu am decât jumătate din vârsta dumneavoastră. Dar așa de măreț ca dumneavoastră din păcate nu mă pot lăuda de a fi. Dacă privesc înapoi la viața mea, trebuie să mă întristez pentru dese mele căderi. De câte ori am încălcat poruncile lui Dumnezeu! De câte ori am rămas dator cu dragostea! De câte ori am chinuit mediul din jurul meu, cu toanele mele! Oh, aici este multă, multă vină. Și vedeți! De aceea sunt bucuros că am un Mântuitor, care a murit pe cruce pentru mine și care m-a împăcat pe mine, un om pierdut, cu Dumnezeu. Da, acest Mântuitor este întreaga mea nădejde.

Câteva momente camera a fost umplută de tăcere. Apoi bătrânul oftă adânc și recunosc:

- Ei da, dacă realizez mai bine situația, atunci nici în viața mea nu au fost toate, așa cum ar fi trebuit să fie...

- Oh! am continuat eu, dar ce să însemne asta? Tocmai mi-ați povestit cât de mare ați fost, cum puteți sta înaintea lui Dumnezeu și cum viața dumneavoastră este în deplină ordine!

- Da..., spuse el cu o ușoară ezitare, dacă îți privești propria viață ceva mai atent, atunci...

- Da, dragă tătucă, atunci i-a despachetează-ți bagajul odată și descarcă-ți conștiința!

Și apoi a urmat o spovedanie. Relatările făcute au putut fi auzite numai de Dumnezeu. Și când bătrânul a încheiat în fața lui se afla un munte mare de vină și păcat, în fața căruia micuța grămăjoară de pe pătură dispărea cu desăvârșire. Am fost zdruncinat.

- Oh, dragă omule! Și cu un munte de păcate atât de mare voi ați să mergeți în fața Dumnezeului așa de sfânt! Și apoi am îngenunchiat la patul său și am adus înaintea lui Dumnezeu acest munte de păcate.

După ce am făcut lucrul acesta am putut să-i spun:

- Acum ridicați-vă ochii spre Mântuitorul de pe cruce! Pedeapsa a căzut asupra Lui, pentru ca noi să căpătăm pacea.

Apoi am plecat, lăsându-l într-o mare liniște interioară. Când am revenit după câteva zile am găsit un om cu totul transformat. Inima lui îl găsisse pe Acela care a venit în lume: Ca să mântuiască pe cei păcătoși!

Și ca un om binecuvântat, primit și împăcat cu adevărat cu Dumnezeu a trecut la un an după aceea în pace în veșnicii.

A fost frumos...

Obosit, de la un bogat serviciu duminical mă așez într-un fotoliu. Aceste duminici din anul 1944 erau de fiecare dată emoționante - mai ales pentru un preot. Și îndeosebi în Essen, unde zi și noapte nu mai ieșeam din alarme.

În noaptea aceea sirenele au urlat de două ori. Vor veni oare oamenii oboșiți la slujbă? Da, ei au venit. Ei au umplut beciul, care s-a menținut după distrugerea tuturor celorlalte spații, până la ultimul loc.

Dar în timpul serviciului divin se menținea grija: oare ne va risipi o nouă alarmă? Sau nu va găsi gestapoul un motiv oarecare pentru a dizolva adunarea?

Și aceleași griji apăreau după amiază la ora temerară pentru tineret, care cu toate amenințările cu bombe și prin gestapou îndrăzneau să se adune în jurul Cuvântului lui Dumnezeu.

Stăteam în fotoliu, plin de mulțumire. Tocmai când vroiam să pun mâna pe o carte, au început să urle sirenele. Alarmă totală. Nu pare a fi foarte amenințătoare. Mă pregătesc să ascult la radio ceea ce se întâmplă. Dar - deodată - un urlat îngrozitor - o bubuitură ce îți spargea timpanele: prima bombă!

Alarma s-a dat prea târziu. Prea târziu pentru noi pentru a ne putea adăposti în buncărul cel mai apropiat. Câteva secunde se auzeau uși trântite - alergări - țipete -, după care toți locatarii imobilului s-au întâlnit în beci. O acest beci! Tuturor ne este limpede faptul că el nu oferă protecție dacă o astfel de bombă ar exploda în apropierea casei.

Și îndată începe iadul. Bombe incendiare cad la tot locul. Bombe grele urlă în cădere. Beciul vibrează ca o barcă în furtună. Deasupra noastră se auzeau geamurile care se spărgeau.

Mă uit la ceas: au trecut abia cinci minute. Și un astfel de atac durează cu siguranță patruzeci și cinci de minute. Este chinuitor! Femeia tânără ce locuiește sus, s-a ghemuit la podea și geme.

- Copii, le spun eu - nu vreți să cântăm o cântare? Și de îndată am și dat tonul:

„Puternic este brațul Domnului meu Isus!

El mă va ține veșnic;

A investit prea mult în mine,

Pentru a-mi da din nou drumul...”

Ce bine este faptul că în fiecare săptămână copiii mei au învățat un cântec duhovnicesc, pe care mi-l cântau mereu în dimineața de duminică! Acum știm pe dinafară jumătate din cartea de cântări.

Astfel am cântat un cântec după altul.

„Încredințează-ți cărțile

Și tot ce-ți apasă inima

Celui mai credincios Îngrijitor,

Celui care conduce cerul...”

Cântam pentru a ieși din inerție și din disperare. Prin cântare ne alungăm toată teama din inimă. Cântăm cântările credinței noastre în fața morții amenințătoare:

„Când soarele se acoperă,

(de mult s-a luat curentul electric și întunericul ne înconjoară)

Când leul răcnește în jurul meu

(și cum mai răcnește)

Atunci eu știu și-n noaptea-ntunecată

Că Isus mă păzește.”

În sfârșit s-a încheiat atacul. Ne năpustim cu toții sus. Pretutindeni, lumini de flăcări! Locuința noastră este un haos. Și cu toate acestea suntem atât de bucu-roși că imobilul nostru se mai află în picioare. În fața casei zace cadavrul unui bărbat căruia suflul aerului i-a smuls fața, care se afla rânjind lângă el.

Am scuturat molozul din paturi și am culcat copiii. Apoi m-am aplecat peste cea mică pentru a-i da un sărut de noapte bună. Atunci ea m-a prins cu mânuțele de după gât și mi-a spus din tot adâncul inimii:

- Tati, ce frumos a fost!

Pentru un moment am rămas descumpănit:

- Frumos?! Această grozăvie a fost frumoasă?! Dar este adevărat. Copilul are dreptate. Da, a fost frumos când cântam cântecele noastre pentru Isus - în mijlocul gâtlejului morții. A fost frumos pentru că noi toți am observat în timpul acestor cântări cum Domnul Isus își adeverea cuvintele: Acolo unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, voi fi și Eu cu ei. Da, a fost frumos când ne-a cuprins pacea lui măreață, astfel încât a tăcut și tânăra care gemea.

- A fost frumos! M-a cuprins o mare bucurie la gândul că la Isus este frumos și atunci când te afli în mijlocul iadului. Da, m-am convins că este mai frumos să fi cu Isus în - iad, decât fără El în - paradis.

Luminează sărmana noastră viață...!

„Intră dulce rază,
A veșniciei binecuvântată,
Luminează sărmana noastră viață,
Pentru a ne întări umblarea.
Pentru a fi bucuria sufletelor noastre!“

Care este oare creștinul care să nu fi cântat vreodată aceste versete? Și cu toate acestea atât de puțin se observă că lumina veșniciei luminează biata viață de zi cu zi. Dar unde se întâmplă așa ceva, se observă un lucru mareț și minunat.

Îmi amintesc când cu câțva timp în urmă citeam pe o pagină o mică relatare. Este o pagină prin care diaconii din Bethel țin legătura unii cu alții.

Povestirea se petrece într-un lagăr de tranzit pentru refugiați și izgoniți din Răsărit. Ce torent de nenorociri și nevoi se petrece zilnic în acest lagăr imens. Și un astfel de diacon care-și desfășoară serviciul aici, trebuia să fi urmat cu adevărat școala Domnului Isus, pentru ca inima lui să nu se zdrobească în fața acestei imense nevoi și pentru a mai putea privi la fiecare din acești oameni.

Un astfel de diacon din Bethel a remarcat o pereche în vârstă care a ajuns într-o zi în lagăr. Bătrânul era un muribund și se putea observa repede că pelerinajul lui terestru se va încheia în acest lagăr.

Lângă patul lui de moarte, stătea soția lui credincioasă. Ceea ce aveau să-și spună discutaseră în decursul unei vieți lungi. Și asta a fost bine. Căci înțelegerea era greoaie, căci mama era complet surdă. Și tot ceea

ce vroia să-i spună bărbatul, scria pe o tăbliță care făcea parte din micuțul lor bagaj.

Într-una din zile diaconul trecu pe lângă cei doi și vedea cum bătrânul scria ceva cu ultimele sale puteri pe tăbliță. S-a apropiat pentru a constata dacă bătrânul are cumva vreo dorință. Și a citit ceea ce scrisese bătrânul refugiat:

- Acum eu plec acasă la Mântuitorul. Acolo nu vom mai fi izgoniți; acolo nu vom mai fi jefuiți; acolo Dumnezeu va șterge toate lacrimile de pe ochii noștri.

Cam așa scria bătrânul. Cum vă spuneam vă citez aceste cuvinte din memorie și poate că nu mi le amintesc în totalitate. Cred că a prezentat lucrurile încă mult mai frumos de atât. Și diaconul nu a relatat mai mult.

Dar după ce am citit aceste notițe mi-i imaginam în Duhul pe cei doi bătrâni în lagărul groaznic pentru refugiați. De jur împrejur nevoi îngrozitoare. Și în fața lor cea grea clipă de despărțire.

Dar deasupra lor s-a deschis cerul. Și lumina din Lumina nesecată a pătruns în biata lor viață.

„Veșnicie, luminează timpul
Pentru ca ce-i mic, să ne pară mic,
Iar ce-i mare, să ne pară mare!
O, veșnicie, plină de har.“

Deceționații

- Ah, dar lăsați-mă odată în pace! spune bolnavul și se întoarce morocănos în patul său. Cu indiferență mă privesc și bolnavii din celelalte paturi. Ei da,

a fi îndrumător de suflete într-un spital nu este chiar o joacă pentru copii!

Dar iată aici un om, care înțelege puțin ce se petrece în asemenea momente în inima unui preot. De aceea, el încearcă să dea o oarecare explicație:

- Ah, trebuie să înțelegeți un lucru: în anii care au trecut ni s-au povestit atât de multe și noi am crezut toate acestea. Și acum am rămas ca niște proști. De aceea cred că este cel mai bine, să nu mai crezi nimic.

Ceilalți dădeau aprobator din cap. Ei da, pot să înțeleg bine lucrurile. Și în duhul văd înaintea mea imensa oaste de oameni, care odată au crezut orbește în Führerul (conducător) și în bunătatea din oameni, în victorie, în Germania. Și acum credința lor a falimentat într-un mod îngrozitor. Ce poți să mai faci în asemenea cazuri, decât să te arunci fără să te mai gândești în brațele unui nihilism total.

Și iată-i și pe ceilalți care au recunoscut înșelătoria. Dar ce puteau face ei împotriva prostiei și a încăpățănării? Ei nu mai speră la nimic și nu mai cred nimic.

Ah da, pot să-i înțeleg bine.

Bolnavii continuă să mă privească, probabil că au sentimentul că nici preotul nu mai are nimic de spus și caută să-și facă o plecare bună. Dar poate că în adâncul inimii lor trăiește o speranță tăcută, și anume aceea că preotul ar putea să le arate o cale nouă.

Și asta vreau să și fac!

- Pot să vă spun o mică istorioară? îi întreb eu. Imediat sunt cu toții de acord. Chiar și cel neprietenos se întoarce din nou spre mine.

Și le povestesc o întâmplare din anul 1925.

Pe vremea aceea eram un preot tânăr într-o imensă zonă minieră. În rândurile mulțimii imense din această regiune săracă domnea o ură mocnită împotriva biseri-

cii și a preotului. Deoarece oamenii nu veneau la mine la biserică, mergeam eu la ei și îi căutam în locuințele lor. Mergeam din casă în casă. De fapt situația era de fiecare dată aceeași. Când spuneam: Sunt preotul evanghelic, ușa îmi era trântită în nas. Dar aveam grijă să pun piciorul în tocul ușii și să continui discuția. Pe scurt, nu era plictisitor.

Așa s-a întâmplat că într-o zi am ajuns pe strada Turturelelor. Era un paradox că strada se numea astfel. Căci ea era renumită pentru faptul că aici locuiau cei mai mari bătăuși. Am bătut la o ușă.

- Intră! strigă o voce de bărbat. Și intru într-o bucătărie curată, în care un tânăr se plimba încolo și înapoi.

- Ce doriți? se răstește el la mine.

- Sunt preotul evanghelic și am vrut să vă fac o vizită.

Speriat el mă privește mai atent, după care începe:

- Ce? Un preot? Chiar asta îmi mai lipsea! Afară!

M-a umflat râsul:

- Tinere, îi spun eu, de ce ești așa de nervos? După câte știu doar nu v-am furat nimic!

El își astupă urechile cu mâinile:

- Nu vreau să aud nimic! Plecați! Mi-am pierdut credința în omenire.

- Veniți la pieptul meu, tinere! îi strig eu. Noi doi ne aparținem unul altuia. Această credință am pierdut-o și eu.

Mă privi mirat:

- Cum? Dumnezeu voastră ca preot trebuie să susțineți credința în omenire!

- Chiar așa, trebuie să fac lucrul acesta? Pot să vă asigur numai de un singur lucru! Această credință s-a destrămat în zdrențe. Eram în război, la început ca sol-

dat, apoi ca ofițer. Acolo am avut ocazia să cunosc oamenii. Această invidie. Unul îl invidia pe celălalt. Și apoi curvele! De dimineața până noaptea - tema nr. 1. Și brutalitatea! Nu! Credința în omenire! M-am săturat de ea!

Lui nu-i venea să creadă cele auzite. Dă doar din cap:

- Mă mir de toate acestea, mai ales că sunteți pastor.

- Ah, sunt chiar mai radical decât dumneavoastră, îl copleșesc eu în continuare.

- Dumneavoastră sunteți convins că omenirea nu-i bună de nimic. Numai dumneavoastră sunteți bun de ceva. Numai dumneavoastră vă detașați strălucitor din acest fundal întunecat. Cine vă dă dreptul să aveți această convingere minunată? Eu am ajuns în situația că mi-am pierdut până și credința în mine. Spun împreună cu apostolul Pavel: Știu, că nimic bun nu locuiește în mine. Vreau să fac binele, dar nu reușesc!

Încă mai dă din cap, apoi spune cam iritat:

- Ei da, atunci aș vrea să știu de fapt pentru ce mai sunteți preot?

- Asta vreau să vă spun. Vedeți eu am găsit o credință nouă, care nu mi se mai strică. Care rezistă chiar și dacă s-ar scufunda universul. Care rezistă și în moarte.

Acum tânărul este chiar foarte nerăbdător:

- Chiar aș vrea să știu despre ce credință este vorba?

- Vreau să vă spun cu plăcere despre aceasta: Este încrederea lăuntrică în Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. El se ia cu mâinile de cap și spune:

- Dar acesta este vechiul creștinism. Credeam că acesta a trecut de mult!

A trebuit să rîd din nou:

- Măi omule! Măi nebunule! Păi el abia începe cu adevărat atunci când oamenii încheie cu orice fel de credință înlocuitoare!

Apoi am mai stat amîndoi de vorbă și am putut să-i povestesc despre Mântuitorul dăruit nouă prin harul lui Dumnezeu, care ne împacă cu Dumnezeu și care ne iubește cu o iubire nemărginită, care a venit ca noi să trăim și să avem viață din belșug...

Bărbații din camera de spital m-au urmărit cu atenție. Oare s-au lămurit ei puțin cu privire la faptul că Evanghelia lui Isus este singura șansă pentru un timp care a pierdut totul, chiar absolut totul?

Poate să ne izbăvească natura?

Într-o dimineată de duminică Karl Freud se plimba pe o potecă de pădure. Respira adânc și se opri plin de bucurie. Așa-i plăcea lui! De jur împrejur foșnetul liniștit al pădurii, ciripitul păsărilor, cerul albastru și lumina strălucitoare pe care soarele dimineții o trimitea ca raze prin frunzișul des. Ce frumoase erau toate acestea!

Involuntar își împreună mâinile. Se simțea într-adevăr una cu natura minunată. El era în ea și ea era în el. Așa își petrecea el serviciul divin.

- Nu se gîndea el: ei stau în biserici întunecoase și ascultă cine știe ce dogme străbune. Nu, cum poți să te bucuri de așa ceva? Aici este Dumnezeu! Aici în mijlocul acestei minunatei naturi... Da aici... Aici Îl poți

simți în brațele naturii. Și cine nu-L întâlnește aici pe Dumnezeu, acela trebuie să aibă o piatră în loc de inimă...

Cu fiecare pas descoperirea noi binefaceri ale naturii. Totul îi crea o stare foarte fericită.

După câțiva ani.

Din nou se plimba Karl Freud prin pădurea de vară liniștită. Dar de data aceasta inima lui nu mai este plină de armonie, de bucurie. El este foarte necăjit și zdrobit. Ieri s-a sfârșit fericirea vieții sale. Tânăra lui soție a dat viață unui copilăș, dar cu prețul plecării în chinuri groaznice din această viață.

Acum a plecat dis-de-dimineeață în mijlocul naturii pe care o îndrăgea. Vroia ca aceasta să-l mângâie și să-i dea putere sufletească. Au trecut deja ore în șir de când se plimba prin pădure. Totul este ca mai înainte. Lumina soarelui pătrunde prin copaci, păsărelele ciripesc, norii se plimbă... Dar inima lui nu vrea să se liniștească. Nu are nici un rost să se amăgească. Asta este realitatea: natura nu are astăzi nici o mângâiere pentru inima lui zdrobită.

Imaginea minunată a pădurii parcă îl înnebunește. În timp ce bătrânii arbori foșnesc indiferenți, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, lui îi vine mai degrabă a urla: Ce să fac eu cu toată frumusețea voastră? Peste câteva luni este deja toamnă. Atunci va trebui să moară și frumusețea voastră, să moară, da, să moară...

Aceste gânduri nu-i dau pace. Cuvintele-i răsună în tâmples: Să moară... da, să moară... Încet își continuă drumul. Imaginea morții îi stă în față. În toată durerea sa, mai are un ghimpe deosebit. În seara trecută, înainte ca soția lui să meargă la spital, în seara aceea - parcă nu poate să înțeleagă - în seara aceea a mai avut cu ea un mic schimb de cuvinte. Cum s-a putut întâm-

pla așa ceva? Cu siguranță el era obosit de muncă, nervos. Dar nu are sens să cauți tot felue de scuze. Realitatea a fost că i-a spus soției cuvinte dure, neprietenoase. Și asta a fost ultima discuție! Acum, îl dureau toate acestea, acum! Și nu mai poți repara nimic! Niciodată!...

Karl Freud își continua drumul tumultuos. Ei da, dacă ar avea acum pe cineva, care să-i poată vorbi... Dar foșnetul pomilor îl lăsau atât de rece și nemișcat. Furia și încrâncenarea îl năvăleau. Nu le păsa de suferința omenească. Bătrânii pomi stăteau așa cum stăteau...

Dar deodată prin liniștea dimineții răsună un clopot. Karl își ciuli urechile. Fără să-și dea seama ce face el merse după sunet. În curând pădurea se luminează și din pajiște răsări un sătuc.

Ca în vis Karl s-a trezit mergând în urma unui țăran tânăr, care, străbătând bătrânul cimitir, se îndrepta spre bisericuță. Acum trecea prin portalul micuț. Și după nu știu cât timp se afla din nou într-o biserică. Încet începu să cânte orga. Și apoi de jur împrejurul lui au răsunat vocile țăranilor:

„Isuse bucuria mea
Pășunea inimii mele,
Isus, podoaba mea,
Ah, cât de mult, cât de mult
Îmi tânjește inima după Tine...”

I se părea că oamenii cântă numai pentru el. Acum preotul intră în altar și citea în acea liniște:

Așa vorbește Isus Cristos: Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre...

Atunci Karl își acoperi fața cu mâinile și lăsă ca lacrimile eliberatoare să-i inunde fața.

Cum s-a făcut până la urmă Crăciun

Se apropia Crăciunul. În cazarmă nu se mai vorbea despre altceva decât despre concediul de Crăciun.

- Nu vă bucurați prea devreme spuse Paul, înțeleptul fiu de țăran din Westfalen...

- Cine știe dacă vom putea pleca. Câțiva dintre noi tot vor trebui să rămână și să asigure paza.

Günter râse:

- De ce să pice tocmai pe noi lucrul acesta. Sau poate chiar pe mine, nu? Nu, dragul meu, fiul mamei mele va fi acasă în ajun de Crăciun .

Și în cele din urmă sorții au căzut asupra lui. Ce mângâiere șubredă i-a adus vestea instructorului său că va fi liber și va putea pleca acasă de anul nou. Și uite așa în seara de ajun de Crăciun se afla în post. Oare asta este o sărbătoare de Crăciun?

În prima zi de sărbătoare Günter a primit la prima oră o carte poștală de la colegul lui de cameră Paul. Ilustrata a fost trimisă de la o masă de cârciumă. Stropi de bere au șters scrisul prin unele locuri și câteva semnături indescifrabile dovedesc un consum abundent de alcool. Ca un fulger Günter vede în fața ochilor o societate gălăgioasă și pe jumătate beată. Oare asta este o sărbătoare de Crăciun? Așa se gândea el în sinea lui, în timp ce în zorii dimineții celei de a doua zile de sărbătoare ieșea pe poarta cazarmii. După serviciul de noapte astăzi este liber. Cel puțin într-una din zilele de sărbătoare! Dar unde să meargă acum? La biserica din apropiere tocmai au început să bată clopotele. Günter se miră el însuși cum - ca printr-o forță magică este

atras și urmează sunetului clopotelor. Dar el este atât de singur și îi rămâne atâta timp liber. Și acum dimineața - unde să te duci? Dacă ar fi fost acasă s-ar fi dus cu siguranță într-una din zilele de sărbătoare împreună cu părinții la biserică.

Îată-l în sala mare a bisericii. Astăzi, în a doua zi de sărbătoare, au venit puțini oameni. Pe Günter, parcă-l supără puțin cântarea firavă. De aceea el începe să cânte ceva mai tare decât intenționase. Tot mai mult îl cuprinde cântarea de bucurie:

„Veselă îmi tresaltă inima,
În vremea aceasta, când plin de bucurie
Toți îngerii cântă
Astăzi pleacă din camera Sa,
Eroul lui Dumnezeu, care scoate omenirea
Din tot necazul.“

Apoi un vicar tânăr pășește la amvon pentru a ține predica de dimineață încredințată lui în această a doua zi de sărbătoare. Acesta nu este mult mai în vârstă decât mine, se gândește Günter. Ceva în lăuntru lui îl obligă să-l ia în serios pe cel apropiat de vârsta lui.

Și acesta la rândul lui își ia slujba în serios. Günter nu întâlnește teamă în modul de expunere al tânărului predicator. Cuvintele rostite de acesta de la amvon parcă îl străpung:

- Cât de serios trebuie să se fi gândit Dumnezeu - la salvarea noastră, încât a dat pe singurul său fiu!

De fapt la lucrul acesta Günter nu s-a gândit niciodată. Chiar niciodată! Nu s-a gândit de loc că de fapt este nevoie de o salvare! Dar acum, lucrurile s-au clarificat pentru el. Conștiința lui îi spune că cel de la amvon are dreptate. Și în felul acesta se lasă purtat cu plăcere și de bună voie la copilul din Betleem, prin care Dumnezeu ne-a dat în dar mântuirea.

Da, tot ceea ce a auzit i-a devenit atât de important încât după serviciul divin își ia inima-n dinți și merge în sacristie. Tânărul predicator este aproape uimit de faptul că Cuvântul propovăduit de el a avut o acțiune atât de puternică, încât a putut să copleșească și o inimă mândră de soldat. Acum el se bucură. Îl primește cu plăcere pe cel ce caută și îl invită pentru după amiază în micuțul lui lăcaș.

Și aici, în această după-masă se întâmplă ca un bărbat tânăr să conducă pe un altul la Mântuitorul.

Seara, când Günter trece prin poarta cazărmii, el zâmbește în tăcere.

- Interesant! Fără permisie! Dar acum s-a făcut într-adevăr și pentru mine Crăciun!

Înăuntru nu este nici o dragoste!

Pe o stradă gălăgioasă, o clădire sumbră din cărămizi roșii. Aici marele oraș industrial și-a adăpostit bătrânii fără ajutor.

Această trupă mică de oameni în vârstă este deosebită! Cel înalt de acolo a cunoscut odată zile mai bune. Nimeni nu știe cum a nimerit el aici. Singuratic își parcurge zilele. Și aici el se ascunde comparativ cu colegii lui de suferință în spatele unei distincții deosebite.

Și măicuța de acolo. Când își relatează povestea vieții parcă urmărești un roman captivant.

Cel de colo a fost odată croitor. Din fericirea de altă dată nu a putut salva altceva decât haina sa cea neagră pe care o coase și o calcă mereu, pentru a o etala duminica în toată splendoarea ei.

Pe unul dintre ei l-am remarcat mereu în mod deosebit. O tristețe deosebită îi brăzda fața. Într-o zi mi-a povestit povestea vieții sale. Era o poveste simplă. Viața lui a fost plină de trudă și de muncă. Acum soția era moartă, iar fiica se căsătorise.

- Vă vizitează fata din când în când? La această întrebare fața lui se umple de amărăciune:

- O nu, ei nu mă vor!

Într-una din zile purta o jachetă nouă din lână.

- Ce călduroasă trebuie să fie jacheta, de unde o aveți?

- Provine ea dintr-un pachet? Ce gest frumos!

- Da, a răspuns el, ea are grijă de mine, cât este nevoie, aici nu am ce să-i reproșez. În pachet au fost tot felul de lucruri frumoase, dar... Îl întrerup.

- Asta este nemaipomenit, nu mai este loc pentru dar!

Dă să se întoarcă. Îl rețin.

- Acum spuneți-mi ce aveți de reproșat la pachetul trimis de fiica dumneavoastră!

Atunci el mă privește plin de amărăciune și tristețe și spune:

- Înăuntrul lui nu era nici un pic de dragoste!

Dintr-o dată l-am înțeles pe bătrân. Și am mai înțeles multe alte lucruri. Am înțeles de ce mulți din bătrânii de aici sunt marcați de amărăciune. Desigur, ei au o locuință, mâncare și îmbrăcăminte. Desigur, ei sunt asigurați. Dar, înăuntru nu este nici un pic de dragoste!

Nu am mai scăpat de aceste cuvinte. În drumul meu am trecut pe lângă oficiul de muncă. Sute de bărbați se tot înghesuiau aici. De ce erau fețele lor atât de încrâncenate? De ce erau ochii lor plini de tristețe? De ce? Oare nu observau că societatea și statul le purtau de grijă cât se putea de bine? Cu siguranță, este puțin. Dar

de ce arătau ei atât de amărâți? Atunci mi s-a părut că toți ar striga aceeași propoziție, toate aceste fețe palide și acești ochi triști, aceste inimi apăsate:

- Nu este nici un pic de dragoste înăuntru!

Știu, nu era vorba de o problemă politică sau economică. Era o reclamație a inimii adresată societății. Și acuzarea era aceasta: Nu este nici un pic de dragoste înăuntru! Oamenii secolului XX au fost făcuți componente de mașini, numere de mașini de care te foloseai cum vroiai sau le aruncai.

Am trecut pe lângă o cârciumă. În norul de fum de tutun era o aglomerație de bărbați. Dar aceștia au o locuință, un cămin, au o soție care-i așteaptă, și copii! De ce îi găsești aici și nu la casele lor! Nu este nici un pic de dragoste înăuntru! Oh, de câte ori nu auzi aceste cuvinte, de la cei ce se distrug prin alcool!

Soțiile palide, mamele frământate! Ele au fost odată fete tinere, vesele atunci când s-au căsătorit! Nu au găsit fericirea în familia lor? Nu era nici un pic de dragoste înăuntru! Șopteau ele îndurerate.

Citim zilnic despre sinucigași. De ce au abandonat ei lumea, această lume care poate fi atât de frumoasă? Pare că și aceștia ar striga din mormintele lor: Nu este nici un pic de dragoste înăuntru!

Tu care ești copil al lui Dumnezeu! Lumea în care te afli are nevoie de tine! Ea nu are nevoie de cuvântările tale, de dezarmările tale morale.

Ascultă creștine... lumea de acum, are nevoie din partea ta de - dragostea lui Isus!

Kem

- Kem este un ucenic brutar care este foarte activ în lucrarea evanghelică pentru tineret. Dar când s-a întâmplat această poveste el era abia la începutul meseriei.

Oh, el era un băiat palid și slăbuț. De aici i s-a tras și porecla ciudată: Kem. Asta este de fapt prescurtarea ștregărească de la - căldare de var (Kalkeimer). Așa îl numeau băieții din cercul nostru de tineri, pentru că era atât de îngrozitor de palid - ca o găleată de var.

Dar nu era de mirare că arăta astfel. Era perioada războiului Zi și noapte, în orașul nostru Essen răsună alarma. Trebuia să vezi cum reușești să și muncești între aceste alarme. Și bineînțeles acest micuț ucenic a fost marcat serios de aceste evenimente.

Dar - Kem al nostru își făcea în continuare timp și pentru a frecventa orele noastre de studiu biblic. Ne întâlneam într-un beci întunecos, căci toate clădirile de adunare fuseseră de mult distruse. Dar asta nu conta. Domnul Isus venea și la noi în beci și umplea totul cu strălucirea Sa. Și l-a câștigat și pe tânărul Kem pentru sine. Oh, în acel beci am trăit clipe minunate împreună.

Iarăși a avut loc un atac îngrozitor asupra orașului Essen. Când s-a lăsat seara orașul ardea în toate colțurile. Peste ruinele caselor îmi făceam loc să ajung la beciul nostru. Într-adevăr! Din nou se întrunise o trupă mică. Cablurile electrice erau distruse și trebuia să stăm în jurul unui ciot de lumânare. Dar - Lumina lumii se aprindea luminos în inimile noastre. Iar nouă

oamenilor care stăteam - în întuneric și în umbra morții, ne-a răsărit soarele din înălțime. (Cine cunoaște Biblia știe că aceste cuvinte provin din Cântarea de laudă a lui Zaharia din Luca 1).

Când ne-am despărțit, Kem s-a oprit în fața mea. Pentru un moment am văzut o mare întristare pe fața lui când spunea:

- Acum am pierdut totul. O mină a transformat casa în care locuiam într-o ruină... Dar dintr-o dată pe fața lui palidă a apărut o strălucire de nedescris. Părea de parcă bucuria ieșea prin toate butonierele atunci când a continuat:

- ... acum nu mai am nimic decât numai pe Mântuitorul meu.

- Oh, băiete, i-am spus eu strângându-i mâna, atunci ți-a rămas ceea ce este mai bun! De fapt tu nu ai pierdut adevărata bogăție!

Și Kem aproba acest lucru cu bucurie și cu lacrimi în ochi.

Când am văzut lacrimile mi-am amintit de o strofă din cartea de cântări, care sună astfel:

„Astfel plâng, când plâng
Dar încă pot să aduc laudă.
Lauda se potrivește foarte bine
În astfel de încercări.
Poți să-ți cânti tot amarul
Din inimă,
Numai Isus se bucură!
Acolo răsună cântarea!“

Nu aş vrea să mor așa...

De curând eram în mijlocul unui grup de tineri. După un scurt timp, veni vorba despre întâmplări din timpul războiului. Cu toate că erau băieți foarte tineri, trecuseră prin multe.

Dintr-o dată începu - Schauster. Desigur aceasta este porecla lui. Și o și merită. Căci el este un băiat foarte vesel și ștrengar, care într-un timp foarte scurt a reușit să facă să râdă o sală întreagă.

Și de aceea am fost cu toții uimiți când am sesizat în cuvintele lui o seriozitate deosebită și o groază puternică. El povestea:

- Într-una din zile mă aflam pe priciul buncărului nostru și citeam din Biblie. Deodată s-a apropiat de mine un camarad și întrebă:

- Ce citești aici?

- Biblia. Ei și atunci a început:

- Asta este o carte fără sens! Este o carte plină de contradicții! Nici un om chibzuit nu o mai citește! Asta te poate numai prosti!

Am ascultat toate acestea și i-am replicat numai cu această propoziție: De fapt ce vei face tu când va veni ziua judecății și va trebui să stai cu toate păcatele tale înaintea lui Dumnezeu?

Ei și după aceasta începu el și mai înfocat.

- Toate astea sunt absurde. Nu există o judecată a lui Dumnezeu. Și tocmai prin aceasta îți poți da seama cât de proști sunt unii oameni...

În ziua următoare a venit aviația inamică și a atacat, toată așezarea noastră. Bombe incendiare și bombe ex-

plozive bubuiiau și curgeau în și în jurul așezării noastre. A fost îngrozitor. Când totul s-a sfârșit ne-am apucat de degajare. Dar iată-l acolo, căzut pe omul de ieri care vorbea atât de batjocoritor, într-o stare deplorabilă. Ambele picioare i-au fost distruse de foc. Împreună cu alți camarazi l-am ridicat și l-am dus la infirmerie pentru a fi bandajat. Deodată m-a privit cu ochi mari. O spaimă îngrozitoare îi brăzda fața atunci când mă întrebă:

- Spune-mi, există cu adevărat o judecată a lui Dumnezeu? Și apoi a murit.

Foarte serios Schauster își încheie povestirea cu următoarele cuvinte:

- Nu aș vrea să mor așa!

- Nu aș vrea să mor așa! Aceleași cuvinte le-am auzit cu câteva zile în urmă de la un alt tânăr.

Totul s-a petrecut într-un camping vesel de corturi. Stăteam în cortul meu. Deodată ușa cortului se deschise. Un tânăr băgă capul înăuntru și întrebă:

- Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră? A urmat o discuție serioasă care s-a încheiat astfel: amândoi ne-am rugat fierbinte și tânărul mulțumea că L-a găsit pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al său și Domn și pentru că se știa salvat prin sângele Lui de păcat, moarte și iad.

Când a vrut să plece, l-am mai reținut un moment.

- Spune-mi de fapt cum ai ajuns pe această cale? Știu că toți prietenii și cunoscuții tăi nu vor să știe nimic despre Domnul Isus .

Atunci el a devenit foarte grav și spuse:

- În timpul războiului am trăit o mică întâmplare pe care nu am putut s-o uit. Un bărbat în vârstă de 45 de ani a fost împușcat în abdomen. Cum stătea așa culcat, gema într-una: Dacă aș putea să mă rog! Să se roage

cineva cu mine! Eu nu știu să mă rog! Nu știe nimeni să se roage împreună cu mine?

Pe atunci aveam 16 ani. Și cum îl auzeam pe omul acesta gemând astfel, m-am speriat îngrozitor și m-am gândit: Nu aș vrea să mor vreodată așa! Nu, nu aș vrea să mor în așa fel încât nici să nu pot să mă rog. Apoi am încercat să mă rog împreună cu omul acela. Și din acel moment m-am hotărât să devin un copil al lui Dumnezeu.

Învierea

O discuție purtată în trenul local.

- Prostii!

Supărat domnul A. își mototolește ziarul. Vecinul său se sperie de-a dreptul.

- Ei, dar despre ce prostii este vorba?

- Ah, aceste reflecții tâmpite cu privire la paște! Auziți numai: Înviere! A sosit primăvara! Fluturi și păsărelele sunt eliberate de ghețuri, spuse marele poet Goethe! Pretutindeni natura serbează învierea. Pâraiele susură mai duios, floricelele se trezesc, păsărelele se întorc. Este paște. Pretutindeni...! Toate astea sunt prostii!

- Dar permiteți-mi, astea nu sunt prostii! Cum să fie astea prostii? Nu este oare paștele sărbătoarea Învierii?

- Da, cu siguranță! Dar nu este vorba despre învierea din natură, oricât de minunată este aceasta, ci de Învierea lui Isus!

- Ei, dar dați-mi voie: Ce spuneți aici? Oare nu aud eu bine. Învierea lui Isus?!

- Ba da, auziți foarte bine! Este vorba despre Învierea lui Isus! Este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, răstignit de oameni, așezat într-un mormânt, care a înviat din morți!

- Mai există astăzi oameni care cred așa ceva? Știința a!

- Cum? Ce a făcut știința?

- Ea a combătut Învierea lui Isus. Asta știe doar orice copil.

- Atunci, din păcate orice copil știe o tâmpenie foarte mare. Copii mei însă mai cântă și astăzi: „... încă sunt oița lui Isus și mă bucur nespus...” Dar spuneți-mi în ce fel a combătut știința Învierea lui Isus? Mă tem că aveți o imagine fantastică despre știință.

- Iată că de curând am citit că Învierea lui Isus trebuie înțeleasă spiritual. El continuă să trăiască prin cuvintele Sale.

- Asta sună foarte drăguț. Dar apostolii au pus un accent deosebit că El a înviat în trup. Ei sublinează că L-au atins și că El a șezut înaintea lor.

- Ei, domnule dragă, apostolii! Câte mai spun și aceia! Ei aveau numai o viziune. Ei nu se gândeau nici ziua nici noaptea la altceva decât la Înviere. Ei, și în cele din urmă și-au închipuit că L-au văzut pe Isus. Asta am citit tot într-un articol științific.

- Ce știință ciudată! Străduiți-vă odată să citiți în Noul Testament! Ucenicii nu se gândeau de loc ziua și noaptea la Înviere. Când Isus a ieșit din mormânt ei nici nu vroiau să creadă lucrul acesta. Ei au fost foarte critici și lucizi. Nu, în felul acesta nu se creează auto-sugestia!

- Dar eu nu pot să cred, că cineva poate să învie de la moarte!

- Nici oamenii din Ierusalim care-l răstigniseră pe Isus nu vroiau să creadă lucrul acesta. Dar ei aveau și un mijloc bun de a se convinge, dacă lucrurile erau într-adevăr reale.

- Ei, care era acesta?

- Ei trebuiau numai să deschidă mormântul și să vadă dacă Isus era acolo. Cu siguranță că ei au și făcut lucrul acesta. Dacă trupul mort ar mai fi fost înăuntru s-ar fi auzit strigăte mari. Dar nu s-a auzit nimic despre așa ceva. Deci, mormântul era gol. Isus a înviat!

- Dar, domnule dragă, cât pe aci să vă numesc un înapoiat -, dar asta nu demonstrează absolut nimic. Îmi amintesc că am auzit odată pe această temă un referat foarte interesant. Cu acea ocazie s-a demonstrat foarte clar, că Isus avea numai o moarte aparentă și astfel el a ieșit a treia zi din mormânt. Iată o explicație foarte bună și naturală a învierii.

- Ei dar văd că aveți pregătită o serie întreagă de explicații. Dacă una nu se prinde, o scoateți pe cealaltă. Sunteți un căutător ciudat al adevărului! Dar să nu mi luați în nume de rău - dar și ce ați spus dumneavoastră aici, sunt - prostii!

- Vă rog....!

- Nu vă supărați... și fiți puțin atent: În dimineața paștelui trei femei voinice s-au dus la mormântul lui Isus, așa ne relatează Biblia. După cum se știe mormântul era săpat în stâncă și a fost închis cu un bloc de stâncă foarte greu. Femeile doreau să îmbălsămeze trupul lui Isus, după cum era obiceiul. Pe drum ele se gândeau: Cine ne va prăvăli piatra de la intrarea mormântului? Deci piatra era atât de grea încât trei femei zdravăne nu puteau s-o prăvălească. Și această piatră

să fi fost prăvălită de un mort aparent, și anume de un om care de trei zile nu mâncase nimic, care suferise o groaznică tortură romană și o răstignire? La răstignire mâinile i-au fost străpunse, deci principalele artere i-au fost distruse. Un astfel de cadavru sângerase mult. În afară de aceasta romanii s-au convins mai înainte, dacă El murise cu adevărat. Nu, nu, cu asemenea explicații primitive nu puteți aborda problema!

- Atunci, domnul meu, cadavru a dispărut într-alt fel. Îmi amintesc că am auzit că ucenicii ar fi furat cadavru.

- Așa, ați auzit de asta? Păi chiar Biblia vorbește de aceasta.

- Așa se explică deci...

- Da, Biblia relatează că dușmanii lui Isus au împărășiat această minciună, când mormântul gol nu mai putea fi ascuns. Bineînțeles că încă pe atunci nimeni nu credea lucrul acesta, căci, după cum se știe mormântul era păzit de soldați romani. Și aș vrea să-l văd pe hoțul acela care fură soldaților romani un cadavru!

- Ia ascultați: chiar credeți în Învierea lui Isus?

- Desigur! Înainte de toate cred lucrul acesta pentru că eu însumi L-am experimentat pe Isus în viața mea. Nu mai vroiam să trăiesc fără să am certitudinea că am un Mântuitor viu. Și dumneavoastră Îl puteți găsi în Cuvântul lui Dumnezeu. Citiți astăzi, în ziua de paști, relatarea despre Înviere!

Cercul Sarrasani

Sună telefonul:

- Domnule pastor, în cartierul dumneavoastră s-a instalat cercul Sarrasani. Alaltăieri a murit aici o americană. Dumneavoastră trebuie să oficiați înmormântarea!

Se stabilesc locul și ora.

În ziua următoare mă aflu în capela cimitirului. Aici se află sicriul. Un drapel american, mare îl acoperă. Un portar se apropie de mine:

- Știți că este vorba despre o indiană? Cortul în care locuia ea în cadrul campingului cercului a luat foc și ea a decedat din cauza arsurilor!

O indiană? Oare a fost ea creștină? Și ce căi întortocheate au adus-o la noi din stepele Americii de Nord? Înainte ca să-mi pot ordona gândurile ce mă năpădesc, aud afară o muzică. Mă grăbesc să ies.

O imagine pestriță. Iată că vine mășruind tot cercul. În față merg trei orchestre muzicale colorate. După acestea, directorul cercului. Apoi vin indienii. În fruntea lor merge căpetenia înaltă, urmată de ceilalți bărbați și celelalte femei din tribul lor, siluete înalte, slabe, împodobite cu pene. După aceștia, un cortegiu fără sfârșit: cazaci și tătari, chinezi și japonezi, negrii din Africa de Nord și cowboy din Statele Unite, dansatoare. Am remarcat în mod special un rând de fete tinere în pantaloni de călărie și cizme cu pinteni, ale căror fețe sunt supraîncărcate cu farduri și pudră. Ei toți umplură gălăgioși strâmta capelă a cimitirului. Înghesuiala este mare. Fetele tinere în ținuta de călărie ocupă banca de la geam pentru a putea privi de sus tot cere-

monialul. Și apoi directorul cercului mă prezintă căpeteniei indienilor. O imagine ciudată: preotul evanghelic în portul său de serviciu care-i strânge mâna căpeteniei indienilor cu tatuaj complet de război.

Dar apoi mă apasă pe inimă predica de înmormântare. Nu am mai întâlnit niciodată o asemenea înmormântare. Va fi bine dacă voi vorbi acestui popor nomad despre pelerinajul vieții de pe pământ și despre marea veșnicie?

Va fi oare posibil lucrul acesta? Mă adresez cu sfială directorului cercului:

- Spuneți-mi vă rog acești oameni înțeleg germana?

- Mă-ndoiesc, zâmbi el, - chiar și engleza o înțeleg numai câțiva dintre ei. Sunt mulți străini printre ei, care înțeleg numai limba lor maternă. Aceștia se înțeleg cu mine prin intermediul translatorului de engleză. Spuneți numai orice că tot nu pricepe nimenea.

Atunci mă cuprinde o mare disperare. Nu ar avea nici un sens să vorbesc ceva ce nu înțelege nici un om. Totuși, voi vorbi cel puțin pentru aceia care mă înțeleg. Cu siguranță că directorul cercului și unul altul din cei prezenți nu au mai călcat de mult timp pragul bisericii. Lor le voi vorbi despre veșnicie!

Citesc un pasaj din Biblie și rostesc câteva propoziții. Adunarea este îngrozitor de neliniștită. Fetele de sus de la fereastră se ocupă de oglinzile de buzunar, de rujuri și pudriere. Desigur este plictisitor, dacă nu înțelegi un discurs.

Vorbesc despre destinul trist al acestei indience, care-și găsește mormântul într-o țară străină:

- Voi care circulați mereu prin toate țările, voi toți sunteți oameni fără patrie. Dar vouă vreau să vă spun, că în schimb patria veșnică a venit la voi. Sufletul nostru este acasă dacă este la Isus.

Deodată se întâmplă ceva foarte ciudat. Când am rostit numele Isus, în toată adunarea a izbucnit un freamăt. Acesta este un cuvânt pe care-l înțeleg cu toții. Și la rostirea numelui Isus ei sunt foarte atenți. Dar observ imediat: nu se întâmplă lucrul acesta datorită faptului că toți cunosc acest nume; el are o putere deosebită. Indienii își pleacă capetele. Asiaticii neliniștiți se liniștesc de tot. Rușii mă privesc cu ochii mari. Dintr-odată am găsit un discurs pentru înmormântare. El se poate compune dintr-un singur nume: Acest nume măreț Isus!

Așa rostesc o frază după alta, punând accentul pe numele Isus. Tot mereu se pleacă indienii. Dintr-odată toată adunarea este liniștită. Ochii mei se îndreaptă spre fetele ușurate: au dispărut rujurile și oglinzile. Uneia îi curg lacrimile transparente pe obraji. Alta își sprijină capul în mâini, iar gândurile lor merg înapoi într-o perioadă a tinereții mai curată, în care au auzit pentru prima dată de numele Isus?

Și în timp ce continui să propovăduiesc numele Lui Isus și toți acești oameni din cele mai diferite colțuri ale lumii se liniștesc înaintea Lui, mi se pare că trăiesc ceva din ceea ce se va întâmpla la sfârșit: în numele Lui se va pleca orice genunchi în cer, pe pământ și sub pământ!

Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva !

Nu! Acea dimineată cumplită din anul 1940 nu o voi mai putea uita niciodată.

În acea zi Gestapo-ul a dat o lovitură foarte mare lucrării tineretului evanghelic din orașul nostru. În biroul meu au apărut doi bărbați întunecați, au cotrobăit în toate actele, au confiscat - materialele dubioase și în cele din urmă au plecat cu toate mașinile de scris.

Capul îmi era încă foarte răvășit. Atunci a sunat cineva la ușă. A venit o femeie plângând; era mama unui colaborator credincios:

- Au fost la noi și au golit toate dulapurile și au răsturnat toate sertarele. Apoi au explicat:

- Acum avem dovada, că aici se practică un sport interzis...! Încă nu terminase când a apărut un tată cu un raport asemănător. Spaima îi era tipărită pe față. Și mă gândeam: Urât trebuie să fi procedat, dacă au reușit să tulbure în așa hal un om atât de puternic.

În cele din urmă s-au adunat vreo 40-50 de oameni. Funcționarii trecuseră pe la toți colaboratorii mei voluntari, au făcut percheziții devastatoare, exprimând amenințări sălbatice.

Am citit apoi împreună din Cuvântul lui Dumnezeu despre orașul lui Dumnezeu care va rămâne - vesel chiar și dacă se vor prăvăli munții. După aceea ne-am rugat împreună. Ei au plecat de la mine mângâiați și totuși cu teamă în inimă, cu privire la ce va urma de aici înainte.

Ei și, de fapt nu a urmat nimic. Poate că s-a urmărit numai o intimidare a tinerilor și a părinților acestora pentru a le curma curajul de a mai activa în lucrarea evanghelică pentru tineret.

Dar în toată situația aceea s-a petrecut o întâmplare care merită să fie povestită:

La început toți tinerii au fost supuși unor audieri și interogatorii chinuitoare și de lungă durată.

La urmă mi-a venit și mie rândul în calitate de conducător și responsabil. Cu palpitații la inimă mă aflam din nou în camera, în care trăisem deja atât de multe ore grele. Funcționarul care urma să mă interogheze mă privi mult timp tăcut. Apoi a tras adânc aer în piept și spuse, în cuvintele sale se putea percepe o zguduire profundă:

- Acum am audiat 50 dintre tinerii dumneavoastră. În timpul acesta s-a întâmplat ceva ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Nici unul din cei 50 nu m-a mințit. Toți au preferat să se expună mai degrabă propriei pagube, decât să fi spus o minciună. Că mai există așa ceva nu-mi vine să cred!

Mie mi s-a umplut inima de bucurie.

- Oh, măi băieți! mă gândeam eu, voi ați predicat mai cu putere decât unii evangheliști cu renume. Voi ați atins conștiința acestui bărbat împietrit!

Funcționarul stătea tăcut pe un scaun. Bietul om! mi-ar fi plăcut să-i spun, dacă ar fi fost posibil lucrul acesta. Căci mă gândeam în clipa aceasta la ideea cât de îngrozitoare este o lume - fără Cristos!

Cristos sau anticrist

Disperat mă luptam pentru casa mea. Atacul aerian îngrozitor petrecut cu două zile în urmă a transformat orașul într-o mare de flăcări.

De jur împrejur luptele încetaseră. Mai rămăseseră numai zidurile înnegrite de funingine, din care fumul se ridica ușor.

Nu se mai puteau salva prea multe. Cele două etaje superioare au ars deja complet. Dar dacă se reușea oprirea focului puteam să-mi salvez biblioteca valoroasă și ceva mobilă.

Ochii erau inflamați de la fum și oboseală, mâinile erau arse. Cu bare lungi despărțeam focul. Apa se terminase de mult.

Ia uite - și toți au ridicat capul! Ce-a fost asta? Într-adevăr telefonul încă mai merge! Era caraghios cum în casa aceea distrusă și în flăcări, în care pe sus se putea vedea cerul senin de primăvară, suna telefonul.

M-am năpustit la el:

- Aici este poliția secretă de stat! Veniți imediat aici!

- Dar nu pot. Îmi ard și ultimele lucruri pe care le am în proprietate!

- Când vă cheamă poliția de stat, atunci trebuie să apăreți imediat. Vă așteptăm într-o jumătate de oră!

Și apoi mă aflam în biroul Gestapo-ului în fața unui funcționar elegant, care s-a uitat fugitiv la hainele mele arse, după care mi-a comunicat o interdicție ridicolă oarecare, cu care erau chinuiți mereu lucrătorii evanghelici tineri.

- Mi-ar place să am grijile dumneavoastră! m-am auzit spunând. Și apoi m-am speriat eu însumi de acele cuvinte. Dar domnul cu funcție înaltă era foarte îngăduitor.

- Cum așa? mă întrebă el.

- Păi, aici se scufundă o lume. Și dumneavoastră vă prostiți să mă chemați aici pentru un astfel de lucru!

Atunci a devenit dintr-o dată foarte serios și spuse:

- Pentru noi este important lucrul acesta. Vedeți noi v-am urmărit exact. Și am constatat că nu ați pierdut nici un serviciu divin și nici o oră pentru tineret. Când v-au fost distruse sălile și bisericile, v-ați dus în beciuri. Și când se dăra un beci, v-ați organizat în următorul.

A trebuit să zâmbesc:

- Da, victoria Evangheliei continuă!

Atunci s-a ridicat în picioare:

- Și lupta noastră privind concepția asupra lumii continuă și ea! Chiar și dacă s-ar scufunda toată lumea!

Ne priveam ochi în ochi și simțeam unul în celălalt o hotărâre nemaipomenită.

- Deci cu aceasta acceptați, am spus eu încet - că tema acestor timpuri îngrozitoare este: Cristos sau anticrist!

- Aici vă dau dreptate. Se pune numai întrebarea dacă Isus Cristos pe care vi-l imaginați mai trebuie să solicite mințile dumneavoastră - sau dacă vom domina noi și concepția noastră despre viață. Numai asta este o chestiune actuală. Tot restul reprezintă numai acompaniamente.

Și apoi am putut să-i spun că Isus Cristos nu este o imaginație ci, că El trăiește.

Când mergeam spre casă mi-am amintit de casa în flăcări. Uitasem deja de tot de ea!

Și asta a fost bine. De fapt nici nu conta casa și proprietatea. Și în toate nevoile inima mea s-a înveselit, că puteam să servesc unui Domn, a cărui victorie este sigură de când a strigat pe Golgota: S-a isprăvit!

Wilhelm Busch

Scurte povestiri

Quell-Verlag Stuttgart

© Editura Lumina Lumii 1996

Pastorul Wilhelm Busch s-a născut la Elberfeld la 27 martie 1897. A crescut și a mers la școală în Frankfurt am Main. Tatăl lui a fost preot. În timpul primului război mondial, ca soldat pe front, tânărul Wilhelm a găsit calea spre credința vie în Isus Cristos. După primul război mondial a studiat teologia în Tübingen și a ocupat apoi postul de pastor în Bielefeld și Essen, unde în 1931 a devenit pastor cu tineretul. În timpul celui de-al treilea Reich a fost urmărit și arestat. După terminarea războiului, pastorul W. Busch a vestit ca evanghelist Vestea Bună despre Isus Cristos la nenumărați oameni. W. Busch a decedat la 20 iunie 1966.